

Thanh Lâu Ký Sự

Contents

Thanh Lâu Ký Sự	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	8
5. Chương 5	12
6. Chương 6	14
7. Chương 7: Chương 7	17
8. Chương 8	21
9. Chương 9	23
10. Chương 10	27

Thanh Lâu Ký Sự

Giới thiệu

Một khắc kia hần rớt cục hiểu được, nữ nhân trước mắt không phải chỉ là một người đẹp giống như c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-lau-ky-su>

1. Chương 1

Đêm xuân ngấn ngủ sau Phù Dung trường ẩm áp. Trong Hoa Xuân lâu oanh thanh yến ngữ, ngọc trong vàng son (gốc: : xa hoa đồi trụy).

Ngoài phòng mờ mờ ảo ảo hòa quyện cùng tiếng đàn tiếng sáo, tiếng nói tiếng cười, trong phòng thì mỹ nhân như ngọc, xuân sắc vô biên.

Lý Chí khê mỉm cười, ôm hoa khôi đứng đầu bảng Hoa Xuân lâu Tần Viện Viện vào trong lòng.

Cảnh xuân sau màn trướng, mỹ nhân mặt đỏ hồng như đoá hòa đào, hơi thở gấp gáp. Lý Chí cúi người, đang muốn hôn trụ đôi cánh môi đỏ mọng kiêu diễm ướt át, đột nhiên ngoài cửa có tiếng người thét chói tai :” A— a—a —”

“Chết tiệt!” Hần thấp giọng chửi rủa một tiếng.

Mỹ nhân trong lòng lại nhẹ nhàng cười khê:” Công tử mặc kệ Huệ Lan muối muối sao?”

“Không cần để ý đến nàng ấy.” Lý Chí hừ nhẹ một tiếng, ôm lấy mỹ nhân nghĩ muốn tiếp tục.

“Lý Chí! Người nếu không ra ta sẽ đá cửa xông vào!” Lời còn chưa dứt, chỉ nghe thấy một tiếng “Phanh”, cửa phòng cư nhiên mở.

Lý Chí thầm nghĩ không tốt, như thế nào mà thời điểm vừa rồi lại quên không khóa cửa?

Mặc quần áo, xốc màn lên, mỹ nhân đang phun hỏa kia đứng ngay trước giường, hai tay chống thắt lưng, vẻ mặt giận dữ.

“Người nói đi, người rốt cuộc muốn như thế nào mời bằng lòng phá thân của ta?”

Lý Chí liếc nhìn nàng một cái, nhin không được nhẹ giọng cười nhạt, thản nhiên nói:” Ta là đang chờ thời điểm thích hợp, như thế nào mà nàng lại đợi không được vậy? Huệ Lan tốt của ta!”

“Người đây rõ ràng là chiếm máng này lại không buông tha áng khác có đúng hay không? Người có tin hay không ngày mai ta ra đường tùy tiện tìm một tên khát cái chết tiệt nào đó nhờ hần phá thân?” Lâm Huệ Lan tức giận không thể kìm nén.

Lý Chí sắc mặt trầm xuống, lạnh nhạt nói:” Nàng dám!”

“Ta có cái gì mà không dám làm!” Lâm Huệ Lan tiến lên từng bước, đối chọi gay gắt:” Đêm đầu tiên của ta đã bán cho người, chính là người không muốn, dựa vào cái gì bắt ta phải chờ? Còn một đồng khách nhân đang mong mong ngóng ngóng ta kia kia! Chết tiệt! Ta muốn đi tiếp khách, người nghe có hiểu hay không?”

“Ai mà kêu to vậy, rốt cuộc vừa có chuyện gì xảy ra?” Khách trong phòng đối diện, mấy thư sinh tuổi còn trẻ ai cũng đều ôm trong lòng một mỹ nhân, ngồi xung quanh cái bàn tròn.

“Huynh lần đầu tới thấy lạ, qua mấy ngày sẽ thành quen thôi. Huệ Lan cô nương kia không lúc nào là không cãi nhau ầm ĩ, thực là người không bình thường a.” Một thư sinh trong phòng cười cười đáp.

Thư sinh vừa đặt câu hỏi cảm thấy khó hiểu ánh mắt liền chuyển hướng nhìn về phía sương phòng đối diện cửa đang mở rộng.

Chỉ thấy phía trước màn trướng, một nam tử cao lớn anh tuấn, có đôi mắt như chim ưng cùng làn mi dài, da ngăm đen, quả nhiên là rồng trong loài người. Phía sau cánh tay của nam nhân, ẩn ẩn hiện hiện một đầu người nhỏ nhắn yêu kiều, chỉ cần nhìn hình dáng thôi cũng biết là một mỹ nhân tuyệt sắc.

Đứng đối diện nam tử, chính là Huệ Lan cô nương mà vị bằng hữu vừa nói. Huệ Lan cô nương này một thân vàng nhạt, viền áo váy cũng là tơ vàng, dáng người thướt tha. Nhìn lên trên nữa là một khuôn mặt thanh tú xinh đẹp, mắt đen mi dài, cái mũi nhỏ nhắn cùng đôi môi anh đào, tuy là đang giận dữ, nhưng lại càng hiện thêm phần diễm lệ.

Chính mình nhìn quá nhập thần, lại bị bằng hữu hung hăng véo một cái.

“Làm sao vậy?” Hần chỉ có thể ngây ngốc hỏi lại.

Các cô nương hầu hạ bọn họ liền thi nhau cười.

“Công tử nha.” Mỹ nhân ngồi bên cạnh thư sinh nhẹ giọng gọi một tiếng yêu kiều:” Trong Hoa Xuân lâu này, người nhìn thấy Huệ Lan cô nương chảy nước miếng cũng không phải chỉ có một mình ngài! Chẳng qua là bây giờ, cô nương ấy là người của Lý công tử, không thể chạm vào được. Giống như ngài nhìn Huệ Lan cô nương si mê như vậy, nếu để Lý công tử nhìn thấy được, ngài nên cẩn thận a...”

Vị thư sinh nghe vẫn cảm thấy khó hiểu:” Như vậy thì rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?”

Người ngồi xung quanh bàn đều ăn ý cười, khiến hần lại càng có ý nghĩ tìm hiểu nguyên nhân sự việc

2. Chương 2

Một tháng trước.

Bên trong Hoa Xuân lâu, khách nhân một bên phẩm rượu, một bên thưởng thức mỹ nhân đánh đàn ca múa trên khán đài.

Mỹ nhân trên khán đài tóc búi nhẹ nhàng như mây, đen như gỗ mun, dáng người thướt tha uyển chuyển. Một thân váy xanh, thanh nhã thoát tục như tiên tử hạ phàm. Chỉ thấy ngón tay nhỏ nhắn của nàng vung lên, tiếng đàn thản nhiên bay ra, âm sắc triền miên, lay động lòng người.

Mọi người đều chìm trong không khí vui vẻ ngây ngất, tiếng đàn bất chợt bị lạc đi một nhịp, dần dần cảm sắc mất cân đối.

Khách nhân bừng tỉnh ánh mắt liền di dời về hướng cửa, chỉ thấy phía ngoài cửa, một vị công tử trẻ tuổi thản nhiên thông thả tiến từng bước vào, mi dài mắt như chim ưng, phong độ có thừa.

Công tử kia vừa bước đến cửa, Hồng ma ma vẻ mặt tỏ rõ ân cần, tươi cười nghênh đón:” Lý công tử tới! Xin mời vào bên trong!”

Lý Chí khẽ gật đầu, ánh mắt như có như không đảo qua khán đài.

Người trên khán đài cuống quýt thu hồi lại ánh mắt của mình, tiếng đàn đã sớm vô cùng rối loạn.

Lý Chí dường như không để ý tới, hướng phía Hồng ma ma cười cười nói:” Gọi Viện Viện tới gặp ta!”

“Xin mời xin mời!” Hồng ma ma cười như hoa xuân sáng lạn:” Mời Lý công tử mau lên lầu.”

Lý chí gật gật đầu, Ngụy Thần đứng bên cạnh xuất ra một tấm ngân phiếu, nhét vào trong tay Hồng ma ma.

Tiếng đàn càng loạn, người đánh đàn trên khán đài căn bản chỉ là lấy tay tùy tiện đập đàn.

Mắt thì hướng về phía Lý Chí đang bước lên nhả gian lầu hai, xem cho đến khi không còn thấy thân ảnh thì thôi.

Người trên đài bỗng đứng lên, khách nhân xung quanh vội vàng nắm chặt thời cơ kêu gọi:” Huệ Lan cô nương...”

Lâm Huệ Lan liền bước thẳng xuống phía dưới, đột nhiên nhíu nhíu mày:” Sao huynh lại tới đây?”

Vừa nói chuyện, nàng vừa bước thẳng xuống vũ đài, đi đến trước mặt một nam tử.

Nam tử thư sinh kia mặt như quan như ngọc, mắt đen mi cong, khí chất tao nhã. Chỉ thấy hắn cười đem một thỏi bạc trắng nhét vào trong tay Hồng ma ma, liền đi theo nàng lên lầu hai.

Mọi người liền một trận thất vọng, không nghĩ tới công tử của tuần phủ đại nhân hôm nay sẽ đến, vô duyên có làm mất đi cơ hội được ngồi cùng một chỗ với Huệ Lan cô nương.

Đi ngang qua phòng của Tần Viện Viện, Lâm Huệ Lan không nhận được ngừng lại cước bộ, nghiêng người áp lỗ tai lên gần hướng cửa sổ.

Đúng lúc này cửa sổ “nha” một tiếng được mở ra.

“Làm sao vậy? Huệ Lan cô nương cũng có hứng thú muốn vào đây cùng nói chuyện phiếm hay sao?” Lý Chí tựa người bên cửa sổ, không hề không giận nói.

“Không rảnh!” Lâm Huệ Lan xâu hổ đứng thẳng dậy, xoay người lại kéo cánh tay nam tử đứng phía sau, dịu dàng nói:” Lưu công tử, chúng ta đi vào trong phòng thôi.”

Đôi mắt Lý Chí híp lại, nhìn về phía nam tử đứng sau nàng cười nói:” Thì ra là công tử nhà tuần phủ đại nhân. Khoa thi cử sắp đến, Lưu công tử cứ nhiên còn nhàn hạ thoải mái như vậy, chẳng hay tuần phủ đại nhân có cảm tượng như thế nào?”

Lưu Hiên cười cười đáp lại:” Lý công tử cùng phụ thân ta quen thuộc như vậy, nếu muốn biết, sao không tự mình đến hỏi phụ thân ta?”

Dứt lời liền cầm tay Lâm Huệ Lan bước vào sương phòng bên cạnh.

Lý Chí lạnh lùng nhìn nhìn bóng hai người đã đi vào. Trước khi đóng cửa sương phòng bên cạnh, Lâm Huệ Lan còn thò đầu ra, làm mặt quỷ trêu chọc hân.

Nữ nhân này! Lý Chí bất đắc dĩ lắc đầu, không nói được gì đóng cửa sổ lại.

“Ngồi đi.” Lâm Huệ Lan mỉm cười, rót cho Lưu Hiên một chén trà thơm ngát.

Lưu Hiên cười tiếp nhận, vừa uống trà ngon vừa thưởng thức dung nhan kiều diễm của mỹ nhân đối diện:” Mấy ngày không gặp, Huệ Lan muội khỏe chứ?” Hân nhẹ giọng ân cần hỏi han.

Lâm Huệ Lan nâng má, cười khanh khách:” Như thế nào? Mới mấy ngày không gặp, huynh bắt đầu nhớ ta rồi sao?”

Lưu Hiên cúi mi. Trên mặt nhiễm sắc đỏ ửng.

“Nói giỡn với huynh thôi!” Lâm Huệ Lan ra vẻ nghiêm chỉnh đứng lên:” Huynh cũng đừng lên thường xuyên tới chỗ này, phải tốn nhiều bạc như vậy, cha huynh sẽ không thích. Nếu muốn gặp ta, cho người thông báo với ta một câu, ta sẽ vụng trộm chuồn ra ngoài gặp huynh.”

“Như vậy... Không tốt.” Lưu Hiên thấp giọng nói.

“Có cái gì không tốt!” Lâm Huệ Lan trừng mắt liếc hân một cái, coi những lời mình nói là điều đương nhiên:” Cả ngày phải ở trong cái Hoa Xuân lâu này buồn đến sắp chết. Ma ma có phát hiện ra, thì làm gì được ta? Tính tình của ta xưa nay ai chẳng biết? Từ trước đến giờ ta thích cái gì thì làm thế ấy, ma ma quản được ta thế nào?”

Lưu Hiên nhìn người trước mắt, thở dài một tiếng:” Huệ Lan là một người tính tình thẳng thắn, khiến ta thực sự cảm thấy hổ thẹn.”

Lâm Huệ Lan đang uống trà “Xì” cười ra tiếng:” Huynh nói không thấy tức cười sao? Huynh ở trước mặt ta mà cảm thấy hổ thẹn sao? Vậy còn đám nam nhân ở bên ngoài kia người nào cũng đều có vẻ mặt nhìn chằm chằm ta không tha thì sao?”

“Bọn họ xác thực không có tư cách.” Lưu Hiên đột nhiên nắm tay nàng, chăm chú nói.

Chống lại ánh nhìn chăm chú của hân, Lâm Huệ Lan không khỏi cảm thấy sửng sốt.

“Huệ Lan, không bằng để ta tới bàn bạc với ma ma, thay muội chuộc thân có được hay không?”

Huệ Lan sững sờ một hồi, khóe miệng uốn cong, cười to lên:” Đây là chuyện hay nhất buồn cười nhất mà huynh nói trong ngày hôm nay.”

“Huệ Lan...”

“Ta biết huynh đối với ta rất tốt.” Nàng cười cầm tay hân:” Trên người huynh có bao nhiêu lượng bạc ta còn không biết hay sao? Chưa nói đến việc này, nếu ta ra khỏi Hoa Xuân viện này rồi, huynh nói xem ta sẽ phải đi đâu?”

“Ta dĩ nhiên sẽ chăm sóc uội!” Lưu Hiên thành khẩn nói:” Huệ Lan, ta là thật tâm thích muội. Chỉ cần muội nguyện ý gả cho ta, ta liền phát lời thề cả đời không lấy thêm vợ.”

Nàng lắc đầu:” Đừng ngu ngốc như vậy, Lưu Hiên. Cha huynh sẽ không đáp ứng. Hơn nữa với tài năng của huynh, tương lai tiền đồ còn tốt hơn nữa, làm gì phải lưu luyến một thanh lâu nữ tử như ta, sẽ làm bẩn thanh danh của chính mình?”

“Muội biết rõ ta không thêm để ý đến điều này.” Lưu Hiên nhìn nàng, kiên quyết chân thật đáng tin.

Lâm Huệ Lan cúi đầu, không nói.

Lưu Hiên cười khỏ, buông tay nàng ra:” Nói cho cùng, vẫn là bởi vì trong lòng muội có người khác. Nếu hôm nay những lời này là do hấn nói...”

“Là hấn nói ta cũng không gả!” Lâm Huệ Lan thấp giọng nói.

“Vì sao?” Lưu Hiên ngạc nhiên nói.

“Bởi vì, hấn là một tên đại ngu ngốc!” Lâm Huệ Lan ngẩng đầu, căm giận nói.

Lưu Hiên có chút dở khóc dở cười:” Huệ Lan...”

“Đừng nói tới hấn nữa, được không?” Lâm Huệ Lan bĩu môi, hướng hấn cầu xin nói.

Ai... Lưu Hiên than nhẹ một tiếng, đem tất cả chua xót trong lòng thu hồi lại.

“Ba ngày sau ta sẽ được đưa lên đài đấu giá đêm đầu tiên.” Lâm Huệ Lan nói nhỏ:” Nếu huynh nghĩ muốn đến, ta cũng không ngăn cản được. Nhưng huynh đừng theo giá có được không? Ma ma sẽ tùy ý mà nâng giá, huynh căn bản không đủ sức. Đợi đến sau khi ta bị phá thân, mới có thể đổi tốt lại với huynh.” Nàng nghiêng người tựa vào trong lòng hấn:” Chỉ cần đến khi đó, huynh không chê không vứt bỏ ta.”

“Huệ Lan, muội biết rõ ta thứ ta muốn, không phải điều này!” Lưu Hiên cắn răng nói.

“Nhưng mà Lưu Hiên, trừ bỏ thân mình này, ta cái gì cũng không cho huynh được. Trái tim của ta, chỉ thuộc về một mình ta.”

3. Chương 3

Bên trong Hoa Xuân lâu ồn ào náo nhiệt, tất cả những nam nhân có uy tín tương đối trong thành, cơ hồ đều đã tụ tập chỗ này.

Hôm nay, là ngày Huệ Lan cô nương hồng bài thứ hai của Hoa Xuân lâu đấu giá đem đầu tiên. Phần đông quan to cùng những kẻ có tiền đều đã sớm thềm nhỏ dải mỹ mạo của nàng bắt đầu xoa xoa tay, âm thầm phân tranh cao thấp.

Vào lúc này, trên vũ đài của Hoa Xuân lâu xuất hiện hai nữ tử thanh tú, một bên trái một bên phải, váy làm bằng chất liệu vải mỏng nhẹ nhàng tung bay.

Nhạc nổi lên.

“Đêm xuân dài không vắng ca rượu, ngọc lục bảo ánh vàng sáng chiếu tựa như lụa hoa mềm mại, người người cười nói dịu dàng...” Lâm Huệ Lan một thân lụa mỏng, hát hay múa giỏi.

Tiếng ca như say lòng người, kỹ thuật nhảy như trên chóc khách nhân. Vung tay áo, lộ ra cánh tay tuyết trắng như ngọc mềm mại không xương. Xoay tròn, hai chân thon dài như ẩn như hiện...

Khúc ca giữa chừng, đột nhiên im bặt. Lâm Huệ Lan dừng lại bước nhảy, liếc mắt nhìn người sững sờ ở cửa, quay đầu đi chỗ khác:” Không nhảy nữa, bắt đầu đi.”

“Xem đứa nhỏ này, lại giận dỗi.” Hồng ma ma vẻ mặt hơn hờ, một bên đón Lý Chí ở trước cửa một bên cười quynh rũ nói.

Lâm Huệ Lan này cái gì cũng tốt, chính là chỉ cần đứng trước mặt người kia, sẽ cảm thấy không được tự nhiên.

Lý Chí hí mắt một bên liếc nhìn người nào đó trên đài cảnh xuân lộ ra bên ngoài, một bên ánh mắt đảo qua đám người dưới đài, hừ nhẹ một tiếng, ngồi lên vị trí dành cho khách quý.

Hồng ma ma hầu hạ chu toàn cho vị đại chủ tử này xong, mới đi lên đài, tươi cười nói:” Hôm nay nhận được sự cổ vũ của mọi người thật sự vô cùng hân diện. Huệ Lan của chúng ta thực may mắn. Không cần tốn nhiều lời thêm nữa, ai ra giá cao, đêm đầu tiên này của Huệ Lan sẽ thuộc về người đó!”

Ánh mắt của mọi người, không từ chủ được mà cùng hướng về phía Lý Chí đang ngồi ngay ngắn trước sân khấu.

Lý Chí là người giàu nhất trong thành này, nếu luận về tài lực, ai có thể so sánh được với hắn?

Hồng ma ma liền hướng phía Lý Chí cười nịnh nọt:” Vậy giá khởi điểm, vẫn là Lý công tử kêu trước được hay không?”

“Tốt!” Lý Chí nhú mày cười, thản nhiên uống một ngụm trà:” Ta ra...Năm lượng bạc.”

Hồng ma ma sắc mặt khê biến, Lý công tử hôm nay đến đây có phải là muốn phá chuyện làm ăn tốt của nàng hay sao?

“Lý công tử thực để ý ta nha!” Khó có được lúc Lâm Huệ Lan không tức giận, nàng nghiêng người trên khán đài, cười khanh khách.

Hai chân của nàng, ở dưới làn váy nhẹ nhàng lay động, trần trụi như trắng non như bạch ngọc, làm lòng người mê say nói không nên lời.

“Các vị công tử.” Thanh âm của nàng tinh tế ma mị, chuyển hướng về phía mọi người:” Không muốn ta bị người dùng năm lượng bạc này mang đi, thì hãy nắm bắt cơ hội a!”

Vừa dứt lời, thanh âm kêu giá liền tiếp vang lên, rất nhanh liền tăng tới năm trăm lượng bạc.

Lý Chí ngồi một bên thản nhiên dùng trà, hoàn toàn bất vi sở động.

Năm trăm lượng một đêm, dù sao cũng là quá xa xỉ. Lâm Huệ Lan đứng lên, muốn nhanh chóng kết thúc.

“Ta trả sáu trăm lượng!” một tiếng nói trong trẻo cất lên trong Hoa Xuân lâu yên lặng, khiến mọi người xung quanh bất ngờ hoảng sợ.

Lâm Huệ Lan không khỏi nhú mày, hắn vẫn là đến đây.

“Thì ra là Lưu công tử!” Hồng ma ma cười đến toe toét.” Xin mời ngồi, xin mời ngồi!”

Tiếp theo là một hồi im lặng trầm mặc.

“Nếu không ai trả giá cao hơn...”

“Sáu trăm linh năm lượng.” Lý Chí tựa tiểu phi tiểu (cười mà như không cười), thản nhiên cắt đứt lời nói của Hồng ma ma.

Sắc mặt Hồng ma ma suy sụp hiển nhiên lộ rõ vẻ không tốt, nhưng Lý đại công tử là người không nên đắc tội, chỉ có thể cười cười nói:” Lý công tử ra tay hào phóng, lại bỏ thêm năm lượng.”

Lý Chí nhìn nàng cười:” Cảm ơn Hồng ma ma đã khen ngợi.”

Lưu Hiên cắn răng nói:” Bảy trăm lượng!”

“Bảy trăm linh năm lượng!”

“Tám trăm lượng!”

“Tám trăm... linh năm lượng!” Lý Chí ngáp một cái, thật sự là rất thành thoi.

“Lý Chí! Người đừng khinh người quá đáng.” Lưu Hiên tức giận, đập bàn đứng lên.

“Lưu công tử.” Lý Chí cười khê:” Ta là người làm ăn, không mua bán có lỗ. Mặt hàng nên có giá nào ta tự biết.”

“Người...” Lưu Hiên bị chọc tức, định xông lên cùng hắn lý luận, một cánh tay nhỏ nhắn kéo hắn lại.

“Ma ma! Tám trăm linh năm lượng, bán!” Lâm Huệ Lan quát.

“Được, được, được.” Hồng ma ma vội vàng gật đầu, hai vị công tử này thực muốn tiếp tục nháo nữa thì thật đúng là sự việc không tốt.

“Huệ Lan...” Lời nói giận dữ của Lưu Hiên vừa ra đến mồm liền bị đình chỉ. Một cánh tay ngang ngược, đem Lâm Huệ Lan ngăn cách lại với hắn.

“Thật có lỗi, Lưu công tử.” Lý Chí lạnh nhạt nói:” Hiện tại Huệ Lan cô nương đã là người của ta.”

“Đủ rồi, Lưu công tử.” Lâm Huệ Lan hung hăng gạt bỏ cánh tay của Lý Chí ra, cười nói:” Bỏ ra tám trăm linh năm lượng bạc để mua đêm đầu tiên của một cô nương thật không đáng nha! Tuy ta đã qua huấn luyện dạy dỗ, nhưng dù sao cũng hoàn toàn không có kinh nghiệm thực chiến. Lưu công tử nếu có thành ý như vậy, không bằng ngày mai lại đến. Tối nay ta liền cùng Lý công tử luyện tập thật tốt, ngày mai bảo đảm khiến cho huynh dục tiên dục tử.”

Không nghĩ tới Lâm Huệ Lan cư nhiên trước mặt nhiều người nói ra những lời như vậy. Biết nàng là đang tức giận, nhưng trên mặt Lưu Hiên vẫn “vọt” lên sắc đỏ.

Sắc mặt Lý chí cũng là màu đỏ, nhưng là đỏ do tức giận mà lên:” Lâm, Huệ, Lan!” Hắn gần từng chữ một quát.

“Làm sao?” Lâm Huệ Lan ưỡn ngực, chống lại ánh mắt của hắn:” Chẳng lẽ Lý công tử không biết sau khi ta bán đi đêm đầu tiên thì sẽ bắt đầu tiếp khách hay sao? Hồng bài thứ hai của Hoa Xuân lâu cũng không phải là thứ tùy tiện chỉ biết nói cho xong việc. Đối đãi chính thức tiếp khách, tất cả nam nhân ở nơi này, không phải vì vậy mà luyện tiếc không muốn bước khỏi cửa đó sao!”

Lời kia vừa thốt ra, những khách nhân tiếc nuôi vì không mua được đêm đầu tiên của Huệ Lan cô nương tinh thần không khỏi bị chấn động.

Lý Chí bị bức điên rồi:” Lâm Huệ Lan! Người rút cuộc có cảm thấy hổ thẹn chút gì hay không?”

“Cảm thấy hổ thẹn?” Lâm Huệ Lan cười nhạt nói:” Công tử muốn mua lại cảm thấy thẹn, có phải đã đi nhầm cửa rồi hay không?”

“Người...” Lý Chí thốt không ra lời.

“Phanh” một tiếng, hắn đạp vỡ nát cái bàn bên cạnh. Phất tay áo, xoay người bước đi.

Lâm Huệ Lan ngây ngốc, nóng nảy nói:” Người muốn đi đâu?”

Lý Chí quay người lại, khuôn mặt lạnh lùng phun từng chữ:” Quay, về, nhà.”

“Về nhà?” Lâm Huệ Lan cắn răng:” Lý Chí! Đêm đầu tiên của ta người cũng đã mua, hiện tại lại bỏ đi, người là muốn đem ta ra đùa giỡn hay sao?”

“Thực sự rất xin lỗi, Huệ Lan cô nương.” Lý Chí hừ lạnh một tiếng:” Tối nay nàng thực sự đã làm hỏng hết khẩu vị của ta rồi.”

“Người...” Lâm Huệ Lan tức giận không thể kìm chế được, nắm chặt thành quyền xoay người sang chỗ khác, lớn tiếng nói:” Nếu Lý công tử đã không mua, ta lại phải bán thêm một lần nữa! người nào trả giá nhanh nhất ta liền bán cho người đó!”

”Ai dám!

Lý Chí lạnh giọng quát một tiếng, ánh mắt như băng sơn nhìn thẳng, nam nhân chung quanh đang muốn ra giá liền ngậm chặt miệng.

“Hong ma ma!” Hắn quát lớn một tiếng.

“Lý công tử có gì cần phân phó?” Hồng ma ma nơm nớp lo sợ đáp.

“Ta hôm nay ở chỗ của bà mua cái gì?”

Không biết hắn muốn hỏi cái gì, Hồng ma ma chỉ có thể cẩn thận trả lời:” Là... Là đêm đầu tiên của Huệ Lan.”

“Tốt lắm.” Hắn nhìn nàng, khí thế bức người:” Bỏ công tử hôm nay tâm tình không tốt, không nghĩ muốn lấy hàng ngay. Trước hết đặt tạm ở Hoa Xuân lâu, bà để ý cẩn thận cho ta. Ngày nào đó ta muốn lấy hàng mà không có, bà cứ chờ mà cắn trái cây qua ngày đi!”

Hắn bỏ lại lời nói thực nghiêm khắc, rồi nghênh ngang rời đi.

4. Chương 4

Một tháng trôi qua, hắn mỗi ngày đều tới Hoa Xuân lâu, nhưng lại chùng từng chạm vào Lâm Huệ Lan, khiến cho Lâm Huệ Lan bị chọc tức.

Lý Chí giờ phút này cũng tức giận đến không nhẹ, trong lòng không biết đã tự thầm mắng bản thân mình mấy trăm lần vì sao lại tới nơi này để chịu tức giận.

“Hong ma ma!” Hắn hét lớn một tiếng.

Hong ma ma cũng chịu không nổi, vội vã chạy đi lên. Hai người này đúng là ác ma! Lý công tử không thể đắc tội, Lâm Huệ Lan cũng lại càng không thể, quả thực khiến nàng nhức cả đầu.

“Bà dạy dỗ cô nương kiểu gì vậy?” Lý Chí xả giận lên hết người nàng:” Thiếu gia ta là tới tìm hoan mua vui, không phải tới đây để rước bực bội, bà không thể bảo nàng yên tĩnh một lát được hay sao?”

“La ta sai, là ta sai.” Hong ma ma một bên thừa thừa dạ dạ, một bên kéo Lâm Huệ Lan lại, nhỏ giọng mắng:” Đại tiểu thư của ta ơi! Cô không thể nhẹ nhàng một chút được hay sao? Cô rốt cuộc có để a ma ta sống hay không đây?”

“Ta làm sao lại không để a ma sống? Rõ ràng là hắn không cho ta sống!” Lâm Huệ Lan quay đầu đi chỗ khác, oán hận nói.

“Ta mặc kệ ai sống ai chết! Tóm lại, hôm nay cô phải thành tâm mà xin lỗi Lý công tử!” Hong ma ma cũng rần nói.

Lâm Huệ Lan nắm chặt thành quyền, cắn răng lại cắn răng, rốt cục trưng ra vẻ mặt tươi cười, không biết lấy ở đâu ra một bầu rượu, rót đầy một ly, tựa lên trên người Lý Chí:” Công tử, ta đến bồi tội với ngày đây.”

Lý Chí liếc mắt nhìn nàng, lạnh lùng tiếp nhận, uống một hơi cạn sạch :” Quên đi.”

Đang định xoay người, lại nghe thấy Lâm Huệ Lan nhẹ giọng gọi một tiếng:” Công tử...” Cả người đều ngẩng lên trên người hắn.

Một tiếng kêu này kiều mỹ đến tận xương tủy, tất cả mọi người ở xung quanh không khỏi mê như túy.

Lại thấy Lâm Huệ Lan mắt đẹp nửa khép hờ, hơi thở nhẹ nhàng, ngón tay ngọc mềm mại như vô tình xoa nhẹ trước ngực của Lý Chí, thanh âm vẫn mê hoặc lòng người nói:” Thì ra Lý công tử thích ôn nhu, thiếp ngày trước không biết, thực sự vô cùng đáng tội. Tối nay, hãy để cho thiếp bồi thường hết tất cả, công tử thấy...” Nàng khẽ liếm môi, quả nhiên là mị hoặc say lòng người:“...Có được không?”

Lý Chí cảm thấy hạ phúc một trận lửa nóng, hô hấp trầm xuống, thân hình kiều nhuyễn của Lâm Huệ Lan lại càng sát tới gần, tay của nàng chỉ chỉ, một cái lại một cái, trêu chọc dục vọng của hắn...

Thanh âm nuốt nước miếng của nam nhân xung quanh khiến ột chút lý trí còn sót lại của hắn sức tỉnh, cúi đầu, vừa vận nhìn thấy nụ cười đến giảo hoạt của Lâm Huệ Lan.

“Chết tiệt!” Hắn thấp giọng nguyên rủa một tiếng, trách không được lúc này dục vọng lại đột nhiên tới như vậy:” Lâm Huệ Lan!” Hắn hét lớn một tiếng:” Người dám hạ xuân dục ta!”

Sự tình bại lộ, Lâm Huệ Lan ôm chặt hắn, không để cho hắn kéo mình ra ngoài:” Là người bức ta! Người kéo ta ra như vậy, rốt cuộc là muốn như thế nào?”

“Lập tức buông tay ra cho ta!” Lý Chí thở gấp, hỗn hển quát.

“Ta không buông!” Lâm Huệ Lan lớn tiếng trả lời, càng ôm chặt hơn nữa.

“Đáng giận!” Nữ nhân này quả thực muốn chọc giận hắn:” Ngụy Thần! Lập tức kéo nàng ra khỏi người ta!”

Ngụy Thần vẫn đứng canh giữ ở đó không xa cất bước đi tới, chỉ dùng một chút sức lực không đáng kể đã nhắc được Lâm Huệ Lan lên.

Lâm Huệ Lan hai chân không chạm đất, lại không có sức lực phản kháng lại, chỉ có thể mắng to:” Khốn khiếp! Mau bảo hắn thả ta xuống!”

“Đem nàng ra cách xa ta một chút!” Lý Chí thở gấp nói.

“Người... Người trúng xuân dược, chẳng lẽ không cần nữ nhân sao? Vì cái gì lại không cần ta?” Lâm Huệ Lan quát lớn.

“Nữ nhân?” Lý Chí hừ lạnh, tay liền vung ra, lập tức ôm được một nữ tử vào trong lòng:” Nàng tên là gì?” Hắn ôn nhu hỏi.

“San San.” Mĩ nhân nũng nịu đáp.

“Tốt lắm.” Lý Chí đối với Lâm Huệ Lan cười lạnh:” Đêm nay ta sẽ yêu thương nàng, San San! Ma ma, thuê phòng.”

Dứt lời hắn liền ôm lấy San San, đi vào một gian phòng khác.

“Lý Chí người là tên khốn khiếp! Người đứng lại đó cho ta! Có nghe thấy hay không!” Lâm Huệ Lan cuồng loạn kêu lên.

Lý Chí quả nhiên quay đầu lại, đối với Ngụy Thần nói:” Thả nàng ra! Canh giữ trước cửa phòng, không cho nàng tiến vào!”

Lâm Huệ Lan chân vừa chạm đất, liền hướng gian phòng kia chạy đi, nhưng một thân ảnh khác so với nàng tốc độ còn nhanh hơn, như một cột trụ đứng ở trước cửa.

“Đáng giận! Khốn khiếp!” Lâm Hữu Lan trái đánh phải đá cũng không làm cho hắn lung lay chút nào, thở hổn hển nói:” San San có cái gì tốt? San San so với ta mỹ mạo chỉ có một phần mười, dựa vào cái gì người chọn nàng mà không chọn ta? Đồ khốn khiếp—”

Sau khi lớn tiếng chửi, Lâm Huệ Lan thở phì phò, đột nhiên quay người, đối với mọi người vây xem xung quanh nói:” Hôm nay bốn cô nương miễn phí! Ai muốn thì theo ta vào trong phòng?”

Người ở hai bên nếu có thể lảng tránh liền lảng tránh, nếu không thể lảng tránh thì liền bỏ đi... Mĩ nhân này mặc dù vô cùng kiều diễm, nhưng so với tánh mạng thì còn đáng giá hơn rất nhiều.

Lâm Huệ Lan quét mắt nhìn một lượt, chuẩn bị nổi bão, đột nhiên thấy trước cửa phòng đối diện, có một thư sinh đang ngây ngốc nhìn chằm chằm nàng không rời mắt.

Về mặt giận dữ của nàng lập tức chuyển hóa thành quyến rũ, thanh nhiên cười cười nói:” Vị công tử này đợi một chút, thiếp lập tức sẽ đi qua ngay.” Nói xong, liền bước đi yếu điệu hướng về phía hắn.

Vị thư sinh kia bị Lâm Huệ Lan mê hoặc cười quyến rũ giống như đui mù. Lâm Huệ Lan này, khi giận khi buồn, khi kiều khi mị, đủ mọi tư thái bày ra đều khiến cho lòng người ngứa ngáy khó nhịn. Lại nhìn dáng nàng nhẹ nhàng thướt tha bước đi thế kia, càng làm người khác tâm thần mê mẩn.

“Không biết tôn tính đại danh của công tử là gì?” Một thanh âm bình tĩnh không gợn sóng thình lình phát ra đối với vị thư sinh hỏi.

Vị thư sinh hơi hơi ngắc đầu, nhìn người vừa phát ra tiếng chính xác là Ngụy Thần đang canh giữ trước cửa của Lý Chí. Hắn giờ phút này, mặt không chút thay đổi đặt câu hỏi, nhưng lại khiến người nghe từ lòng bàn chân phát ra một đợt phát lạnh.

Thân mình vị thư sinh đột nhiên bị người kéo mạnh về phía sau, cũng chính là bằng hữu đi cùng.

Chỉ nghe thấy người bên cạnh hoảng hốt nói:” Hắn hôm nay là lần đầu tiên đến, không hiểu quy củ, Ngụy công tử chớ trách tội!”

Dứt lời, vị thư sinh bị kéo vào bên trong phòng.

Lâm Huệ Lan vừa nghe thấy, đúng là người mình muốn tìm! Bất chấp mọi thứ vội vàng chạy tới, một vị thư sinh khác tay mất lạnh lẽ, trước khi nàng bước được tới cửa, “Phanh” một tiếng liền đóng cửa lại.

Lâm Huệ Lan tức giận đá thẳng vào ván cửa:” Chết tiệt! Khốn khiếp! Chẳng lẽ toàn bộ Hoa Xuân lâu không tìm được nam nhân nào không sợ chết hay sao?”

“Việc này rốt cuộc là sao vậy?” Vị thư sinh vừa ngơ ngẩn nghe từng tiếng đập cửa, nghi hoặc hỏi.

“Thiếu chút nữa bị huynh hại chết!” Bằng hữu đi cùng vẻ mặt vẫn còn đang hoảng sợ.

“Việc này... Lý Chí kia rốt cuộc là thân phận gì, vì sao tất cả mọi người đều sợ hắn?” Vị thư sinh rất cục khôì phục lí chí, nhớ tới phản ứng vừa rồi của mọi người liền hỏi.

“Hắn là...” Bằng hữu đi cùng đang muốn giải thích, thì nghe thấy Lâm Huệ Lan ở bên ngoài đã thở gấp gào rống ra đáp án:” Biểu ca của hoàng đế thì rất giỏi sao? Bản thân cũng không phải là hoàng đế! Giàu có nhất thành thì làm sao? Tiền nhiều có thể dè chết người! Tức chết ta!”

“Là nam nhân thì liền đứng ra ngoài này cho ta!” Lâm Huệ Lan quét mắt một hồi liền nói.

“Ba ba ba!” Đều là thanh âm đóng lại cửa sổ.

“Các người...”

“Ha ha ha ha!” Trong phòng đối diện truyền đến thanh âm cười cợt của Lý Chí.

“Cười cái gì mà cười, người là tên khốn khiếp! Một bên làm một bên còn có thể cười, có giỏi thì phát ra tiếng kêu cho ta!” Lâm Huệ Lan cả giận nói.

“Muốn nghe tiếng kêu sao?” Thanh âm Lý Chí vừa trầm vừa khàn phát ra từ phòng đối diện.

Sau đó là thanh âm của San San:” Công tử... Đừng... A! Đừng...”

“Đát đát đát đát!” Lâm Huệ Lan sắc mặt đỏ bừng, cũng không biết có phải là tức giận hay không. Chỉ thấy nàng nổi cơn điên hơn bình thường chạy đến cửa phòng Lý Chí, liều mạng mà đá :” Khốn khiếp khốn khiếp khốn khiếp!”

Sau đó một loạt “Đát đát đát” liền hướng về phía phòng mình, “Phanh” một tiếng, hung hăng đóng sập cửa phòng lại.

Sáng sớm trong Hoa Xuân viện đắm chìm trong ánh nắng ấm áp.

Mộng xuân cũng đến lúc tỉnh, bất quá vẫn còn trong trạng thái mơ mơ hồ hồ.

“A—” Một tiếng hét chói tai làm cho Lý Chí bỗng dưng giật mình từ trên giường bật tỉnh.

“Đáng chết!” Hắn thấp giọng chửi rủa một tiếng, hướng người ngoài cửa quát:” Ngụy Thần, làm cho nàng câm miệng lại!”

Lời còn chưa nói xong, cửa đã bị người thô lỗ đá văng ra, ngay sau đó, đầu sỏ đánh thức hắn dậy kia đã thở hồng hộc chạy vào.

“Cô...” Nàng chuyển hướng nhìn về phía San San đồng dạng bị nàng đánh thức:” Dao kiếm không có mắt, chính cô cẩn thận một chút.” Nói xong nàng khẩn trương quay đầu liếc nhìn xung quanh một cái, rốt cuộc không thấy được chỗ nào có thể trốn thân. Nhanh chóng quét mắt nhìn Lý Chí từ trên xuống dưới:” Là do chính ngươi không mặc quần áo, nên đừng trách ta!” Vừa nói nàng đồng thời đã phi thân trèo lên giường, trốn phía sau hắn.

Lý Chí còn chưa mở miệng, đã nghe thấy một tiếng gầm phía trước:” Lâm Huệ Lan! Lập tức đi ra đây cho ta!” Chiếc màn đáng thương bị扯 ra làm hai.

“Điền Nhi?” Hắn nhìn nữ tử một thân hồng y trước mặt, tay cầm kiếm, lấp bắp kinh hãi.

Liền Điền liếc mắt nhìn hắn, thấy lồng ngực trần trụi của hắn mặt lập tức ửng đỏ, đúng lúc đó vừa vặn đối ngược lại với sắc mặt trắng bệch vì sợ hãi của San San.

“Thế nào lại thừa thêm một người nữa? Cô ta là ai?”

Lý Chí không biết nên giải thích như thế nào thì Lâm Huệ Lan đã khanh khách cười mở miệng:” Giường rất lớn, nếu cô nương muốn thì cùng nhau lên đây chơi đùa?”

”Lâm Huệ Lan! Lý Chí khê quát một tiếng.

“Làm sao vậy, công tử?” Lâm Huệ Lan vẽ mặt ủy khuất, thân mình tựa lên tấm lưng trần trụi của hắn, cái lưỡi dính hương nhẹ nhàng đảo qua chiếc gáy hình cung của hắn:” Đêm qua, ngài còn rất nhiệt tình nha!” Dứt lời ở trên cổ của hắn, hung hăng cắn một cái, đầu đến mức Lý Chí không nhịn được mà rên rỉ một tiếng.

Liên Điền cũng không phải là người vô tri vô giác, cũng biết cái hành động này có bao nhiêu ái muội, xấu hổ cùng buồn bực nhịn không được hét lên một tiếng:” Lâm Huệ Lan! Người mau buông biểu ca của ta ra!”

“Buông ra?” Lâm Huệ Lan khanh khách cười, ngón tay dán tại trên ngực Lý Chí làm càn mò xuống dưới tìm kiếm.

“A!” Nàng kinh hô một tiếng, là do Lý Chí đã tức giận đến cực điểm cầm chặt tay của nàng, đem toàn bộ thân người dán trên mình hung hăng ném tới bên kia đầu giường. Nữ nhân chết tiệt này, đây là lúc nào mà còn đi trêu chọc hắn!

“Điền Nhi, muội trước đi ra ngoài. Có cái gì chờ đến khi về nhà chúng ta nói sau.” Lý Chí chuyển hướng Liên Điền, ôn nhu nói.

“Hiện tại muội muốn huynh giải thích rõ ràng!” Liên Điền sắc mặt giận dữ, không cẩn thận lại nhìn thấy nửa thân trần trụi của hắn, liền di chuyển tầm mắt:” Huynh một ngày một đêm không về nhà, chạy đến chỗ này làm cái gì?”

“Ha ha ha!” Lâm Huệ Lan ôm bụng cười đến gãy xương:” Lý Chí, vị hôn thê biểu muội của người sao lại thú vị như vậy? Cư nhiên đi hỏi một nam nhân tới kỹ viện làm gì?”

“Lâm Huệ Lan!” Lý Chí sắc mặt trầm xuống:” Người còn nói bấy nữa thì cứ chờ xem ta sẽ dạy dỗ người như thế nào!”

Đáng tiếc uy hiếp của hắn chỉ đối lấy Lâm Huệ Lan làm một cái mặt quỷ khinh thường, nàng kích động chuyển hướng về phía Liên Điền:” Cô nương tốt, ta sẽ nói cho cô biết, nam nhân đến kỹ viện, là giải quyết việc cần.”

“Cần? Cái gì cần?” Liên Điền nghi hoặc hỏi.

Lý Chí che đầu. Ông trời! Ai tới cứu hắn?

Lâm Huệ Lan phát huy tinh thần dạy học không biết mệt, lấy ngữ khí vô cùng kiên nhẫn tiếp tục giải thích:” Nam nhân mà! Cách một thời gian sẽ phát tiết một lần, bằng không sẽ nghẹn mà hỏng. Tựa như công cầu ([gōng]: Công: giống đực; [gōu]: cầu: chó~> : chó đực), hàng năm đều phát động tình một lần. Mà nam nhân cùng công cầu bắt đồng ở chỗ, nam nhân tùy thời tùy chỗ đều có thể động dục.”

“Điền Nhi...” Lý Chí bất đắc dĩ gọi một tiếng.

Đã thấy Liên Điền mặt đỏ bừng bừng, nổi giận đùng đùng:” Người mắng biểu ca của ta là công cầu?”

Lâm Huệ Lan lắc đầu cười:” Cô nương hiểu lầm. Ý tứ của ta là, biểu ca của cô so với công cầu còn kém xa một chút.”

“Người nói vậy!” Liên Điền cầm kiếm, chỉ về hướng Lâm Huệ Lan.

“Điền Nhi, đừng kích động!” Lý Chí nhẹ nhàng khuyên nhủ.

“Biểu ca!” Liên Điền cả giận nói:” Huynh vì loại nữ nhân này mà lưu luyến trên phố? Xem ta một kiếm chém nàng!”

“Ta là loại nữ nhân này thì làm sao? Biểu ca cô nương cũng như những nam nhân khác hàng ngày vẫn thích!” Lâm Huệ Lan không sợ chết nói tiếp.

“Thật quá đáng!” Liên Điền tức giận không thể kiềm chế, vung kiếm hướng nàng chém qua.

Lâm Huệ Lan lúc này mới biết mình gặp rắc rối, trong tay Liên Điền là kiếm thật a.

“Huệ Lan!” Lý Chí cả kinh hô một tiếng, xoay người đem nàng bảo hộ trong lòng.

Lý Chí đột nhiên xông ra khiến nàng hoảng sợ! May mà Liên Điền từ nhỏ đã tập kiếm, mặc dù nhanh tay như chớp thu hồi kiếm quay ngược trở lại, trường kiếm vẫn lướt qua lưng của Lý Chí.

“Biểu ca...” Liên Điền thu hồi kiếm, lại cảm thấy thật thương tâm, hẳn vì nữ nhân này cư nhiên ngay cả sinh mệnh đều không để ý đến sao?

“Điền Nhi.” Lý Chí quay đầu về phía nàng nói: “Muội về nhà trước được không?”

Liên Điền mắt chứa lệ quang, hung hăng dậm chân, quay người bước đi.

“Người là đồ ngu ngốc sao?” Lý Chí cúi đầu đối với thiên hạ trong lòng vì bị dọa mà có chút ngậy ngốc gầm lên: “Thấy người ta cầm kiếm trong tay còn không sợ chết chóc giận người ta! Người có mấy cái mạng?”

“Lâm Huệ Lan bỗng dưng bình tĩnh, cắn răng một cái, hung hăng đẩy hắn ra:” Người đừng tưởng rằng cứu ta là có thể tùy tiện la hét mắng ta! Cho dù người đã cứu ta thì sao, người cũng vẫn là một tên khốn khiếp! Ta tuyệt đối sẽ không cảm tạ người!” Nàng nhảy xuống giường, lao ra cửa, “Phanh” một tiếng, đóng cửa phòng lại.

Trời ạ! Lý Chí không nói gì nhìn trời, hẳn rốt cuộc bị làm sao mà lại đi thích nữ nhân giống như người bị điên này?

5. Chương 5

Thời điểm Tình Nhi bước vào, Lâm Huệ Lan đang si ngốc đứng nhìn ra ngoài cửa sổ, đối với sự có mặt của Tình Nhi giống như không thấy.

Nhào người ra hướng cửa sổ nhìn, chỉ thấy nắng sớm đã lên cao, Lý Chí tiếp nhận dây cương từ gã sai vặt đưa, nhảy người lên, mang theo Ngự Thần cùng ngựa mà chạy đi.

Tình Nhi hiểu rõ cười cười, xoay người thu dọn phòng ở.

Đem trong ngoài phòng ở quét tước một lần, ước chừng đã qua nửa canh giờ, đang muốn cáo từ liền phát hiện Lâm Huệ Lan vẫn si ngốc đứng nhìn ngoài cửa sổ.

“Khụ!” Nàng ho nhẹ một tiếng, đang muốn mở miệng, thanh âm Lâm Huệ Lan lại vang lên trước.

“Tình Nhi.” Nàng chỉ vào cây xanh tươi tốt ngoài cửa sổ, so với cây trong Hoa Xuân lâu còn to cao hơn: “Ta không có xiêm y màu sắc như vậy?”

Tình Nhi liếc mắt nhìn tán cây cổ thụ, suy nghĩ một hồi: “Cô nương đã quên, tháng trước khi cô lên đài, kiện xiêm y xanh biếc mà cô nương mặc kia, chính là màu sắc này.”

“Vậy sao!” Lâm Huệ Lan gật gật đầu: “Thay ta lấy nó ra đây đi.”

Buổi tối Lý Chí lại đến Hoa Xuân lâu như mọi khi, Lâm Huệ Lan cũng ngoan ngoãn ở trong phòng, nửa bước cũng chưa từng ra khỏi cửa.

Không thấy được Lâm Huệ Lan cãi nhau, những khách nhân thật sự cảm thấy có điểm không quen.

Bất quá ngẫm lại Lý Chí cũng đủ thâm, vị hôn thê chạy đến tận cửa Hoa Xuân lâu, nghe nói suýt chút nữa thì đem Huệ Lan cô nương ra chém. Huệ Lan cô nương hôm nay im lặng như vậy, nhất định là do chưa ổn định lại tinh thần?

Tóm lại, mặc kệ mọi người đoán già đoán non như thế nào, đêm nay đều không nhìn thấy Huệ Lan cô nương.

Thiếu Lâm Huệ Lan, Hoa Xuân lâu này còn không phải giống như nhuyễn ngọc ôn hương, sống mơ mơ màng màng hay sao?

Nhưng nếu thiếu Lâm Huệ Lan, tú bà Hồng ma ma của Hoa Xuân lâu túi tiền chỉ sợ hao hụt cả nửa. Cho nên, sáng sớm ngày hôm sau khi Tình Nhi hoang mang bối rối khản trương chạy tới nói cho bà biết không thấy Lâm Huệ Lan đâu cả, bà lập tức lòng như lửa đốt, lập tức cho người bao vây xung quanh Hoa Xuân lâu, rồi vội vàng chạy lên phòng Lâm Huệ Lan xem xét tình hình.

“Trang sức trên bàn trang điểm cũng không thấy. Tiền lẻ ngày thường để trên tráp (: tráp, cái hộp hình vuông) cũng không có. Còn thiếu hai bộ xiêm y.” Tình Nhi nơm nớp lo sợ nhìn về phía sắc mặt trầm trọng của Hồng ma ma báo cáo sự việc.

“Chuyện xảy ra khi nào?” Hồng ma ma nén giận hỏi. Lâm Huệ Lan này, ngày thường kiêu ngạo ương ngạnh còn chưa tính, nhưng vì nàng mời chào được không ít khách nhân mà việc gì cũng phải nhường nhịn. Không nghĩ tới là gan của nàng cứ nhiên càng lúc càng lớn. Muốn chạy? Nàng chỉ là một thiếu nữ tử, xem nàng có thể chạy đến nơi nào. Chờ đến khi bắt nàng trở về, nhất định phải hung hăng giáo huấn nàng, đem tất cả thời gian phải chịu đựng xui xẻo này phát tiết cho bằng hết.

“Thưa ma ma, ban đêm con còn mang thêm trà và bánh cho Huệ Lan cô nương.”

“Mới trôi qua vài canh giờ.” Hồng ma ma trầm ngâm một hồi, đối với hộ vệ bên cạnh phân phó:” Lập tức đi dọc theo bốn phía Hoa Xuân lâu tìm kiếm, nàng sẽ chạy không được bao xa. Mặt khác... Lại dẫn theo một đám người, đến gần phủ của tuần phủ đại nhân canh chừng.”

Hộ vệ nghe xong phân phó, lập tức rời đi.

Lý Chí mang theo Ngụy Thần, thần nhiên đi vào Hoa Xuân lâu, thông thả tiến vào phòng Lâm Huệ Lan.

Hồng ma ma thấy sự việc không hay liền chạy tới tiếp đón.

Lý Chí cười, biết rõ còn cố hỏi:” Sao không thấy Huệ Lan của ta đâu? Hồng ma ma đem nàng dấu đi nơi nào rồi?”

“Việc này...” Hồng ma ma ngẩng mặt tươi cười:” Lý công tử cũng nghe nói, đều là do ta quản giáo không nghiêm, khiến cho nha đầu Huệ Lan chết tiết kia chạy mất.”

“A!” Lý Chí ra vẻ kinh ngạc:” Ma ma hù ta đi? Hoa Xuân lâu này ít nhất cũng là ba tầng trong ba tầng ngoài, Lâm Huệ Lan có năng lực gì, mà thoát khỏi được bàn tay của ma ma?”

Hồng ma ma sắc mặt cứng đờ:” Lý công tử, người quả thật không thấy đâu. Ta đã huynh động hết tất cả mọi người chạy đi tìm kiếm.”

“Phải không?” Lý Chí giật nhẹ khóe miệng, đi đến bên cửa sổ, nhìn ánh sáng chói lọi ngoài phòng:” Đều đã đến giữa trưa. Người của ma ma cũng đã tìm đến ba canh giờ, nửa cái thành này nhanh đã lật tung? Thực sự tìm không thấy sao?”

“Này...” Hồng ma ma vẻ mặt ngượng ngịu:” Cũng không biết nàng rút cuộc chạy đi đâu... Lý công tử có quyền có thể lại có nhiều người làm trong thành, có thể hộ trợ ta tìm hay không?”

“Tìm nàng?” Lý Chí nhíu mày:” Người của ta đúng là trải dài khắp thành, nhưng bọn họ là thay ta đi làm việc, không phải dùng để đi tìm một nữ tử thanh lâu chạy trốn.”

Hồng ma ma không nghĩ tới lại nhận được câu trả lời như vậy, không khỏi cả kinh:” Lý công tử, ngài không phải rất thích Huệ Lan hay sao?”

Lý Chí nở nụ cười, xoay người nhìn cửa sổ, lớn tiếng nói:” Đúng vậy, ta quả thật rất thích Huệ Lan! Bất quá,” Hắn cười đến thâm trầm:” Cũng phải nhìn xem nàng rút cuộc có đáng giá hay không?”

Giờ đầu hạ nhẹ nhõm thoảng qua, cành lá ngoài cửa sổ đua nhau lay động.

Lý Chí ngáp một cái, quay người lại:” Ta có chút mệt mỏi, phải về nhà ngủ. Hồng ma ma tự bản thân chậm rãi mà tìm, nếu tìm không thấy...” Hắn cười cười:” Những tổn thất đã qua ta nhất định sẽ đòi lại hết.”

Nói xong, thần nhiên xuống lầu.

Hừ! Nghĩ đến chính mình thực rất giỏi có phải hay không? Ai hiếm lạ cái “thích” của người? Ta có đáng giá hay không? Ta trong mắt người cũng chỉ đáng giá năm lượng bạc! Một thương nhân cái gì cũng đều cân nhắc đến dùng bạc! Một thân khốn khiếp hơi mùi tiền!

Lâm Huệ Lan ở trong bụng oán thán đến một trăm sáu mươi tám lần, rút cuộc áp chế được tức giận, từ trong tay nải lấy ra một sợi dây thừng đã chuẩn bị từ trước.

Hơn nửa hộ vệ đều đã đi ra ngoài tìm nàng. Hiện tại là ban ngày, thời điểm phòng bị yếu nhất của Hoa Xuân lâu.

Nàng ở trên tầng cây nhìn xuống phía dưới, sau khi xác định không có người, liền cầm dây thừng buộc một đầu trên nhánh cây, một đầu khác thì quăng qua tường Hoa Xuân lâu.

Xiết chặt tay nải, nàng nắm lấy dây thừng, chậm rãi trượt ra xuống tường.

Không xong, dây thừng như thế nào lại không quăng ra được phía bên kia bức tường? Tường của Hoa Xuân lâu rất cao, nàng cũng không thể nhảy qua được.

Đang ở giữa không trung âm thầm lo lắng, nếu không nhanh chút, trong chốc lát có người đến thì nguy to rồi.

Nhẹ nhàng lấy trọng tâm, nàng cầm lấy dây thừng trái phải đung đưa, một chút nữa, chỉ một chút nữa thôi, chân của nàng có thể chạm đến bức tường rồi.

Dùng sức quá độ, mũi chân đập thật mạnh vào bức tường, Lâm Huệ Lan cắn môi chịu đau, không để mình phát ra tiếng kêu, một chân khác cấp tốc đặt lên vách tường, rốt cuộc cũng trèo lên được bờ tường!

Theo bờ tường, đi xuống từng chút từng chút một...

“Huệ Lan cô nương.”

Lâm Huệ Lan sợ tới mức hồn vía lên mây, nhẹ buông tay, thân mình lập tức rơi xuống dưới. May mà nàng cách mặt đất chỉ còn nửa thước, nếu không thì xương cốt gãy đoạn mất thôi.

Lâm Huệ Lan giãy dụa đứng lên, không quên phủi sạch tro bụi bám trên mặt.

Lý Chí đứng ở phía trước, vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười):” Ta nói Huệ Lan cô nương, cô nương đây là muốn xuất môn hay muốn trở về vậy? Vào canh giờ này, trở về thì ngại trễ mà xuất môn thì lại ngại sớm. Thật sự khiến ta rất khó xử.”

Lâm Huệ Lan nhìn thấy hấn, tâm liền bối rối đi xuống, trong lòng trna fngập tức giận không kìm chế được:” Bỏn cô nương tâm tình tốt, thích làm gì liền làm cái đó, không nhọc Lý công tử phiền lòng!” Nói xong, nổi giận đùng đùng bước đi qua người hấn.

Hấn đuổi bàn tay to ra, dễ dàng ngăn trở đường đi của nàng:” Huệ Lan cô nương chẳng lẽ không muốn hỏi ta hiện tại đứng đây muốn làm gì hay sao?”

Lâm Huệ Lan nhăn mi lại, hấn không phải là sẽ đem nàng bắt trở về đi?

“Quên đi.” Hấn giống như làm bộ đáng tiếc thu hồi tay lại:” Cô nương không hỏi cũng không có biện pháp ép buộc. Ngụy Thần!” Hấn hỏi một tiếng, Ngụy Thần núp ở nơi bí mật gần đó lập tức xuất hiện, cầm cái bao vải đưa cho hấn.

Lâm Huệ Lan cảm thấy nghi hoặc, còn chưa kịp mở miệng, chỉ cảm thấy trước mắt đột nhiên tối sầm, toàn bộ thân mình đã bị vây lại trong bao vải.

“Người muốn làm gì?” Nàng hoảng hốt nói.

“Thưởng cho nàng nha!” Thanh âm Lý Chí truyền vào trong bao vải. Tiếp theo trên gáy đột nhiên đau nhói, nàng không tự chủ được hôn mê bất tỉnh.

Ông trời! Nàng... Nàng cư nhiên bị bắt cóc, hơn nữa hung thủ lại là hấn...

6. Chương 6

Ngụy Thần nghĩ, người hấn bội phục nhất đời này, nhất định chính là thiếu gia nhà hấn.

Ở bên ngoài đợi ước chừng nửa canh giờ, thiếu gia của hấn rốt cuộc từ trong phòng đi ra, quăng cho hấn một đồng xiêm y. Hấn vừa cúi đầu nhìn liền thấy, đây không phải chính là bộ xiêm y Lâm cô nương vừa mặc hay sao? Hơn nữa, từ trong ra ngoài, không thiếu một chi tiết.

“Ta không nghĩ sẽ lại nhìn thấy bộ xiêm y này.” Thiếu gia đối với hắn nói.

Hắn gật gật đầu, đang muốn bước đi, thiếu gia lại đột nhiên ngăn cản hắn.

Chỉ thấy thiếu gia thông thả bước đến trước mặt hắn, ở trong đồng xiêm y rối loạn, lấy ra một cái yếm đỏ tươi.

Hắn không rõ nên nhìn thiếu gia nhà hắn.

Chỉ thấy thiếu gia nhà hắn trái xoa phải nắn trên cái yếm, nhưng lại như có ma thuật moi ra một xấp ngân phiếu.

Thiếu gia cười, quăng lại cái yếm cho hắn:” Không thể tưởng tượng được nha đầu kia lại có không ít tiền riêng như vậy. A... Vừa vặn được tám trăm lượng.” Thiếu gia đem xấp ngân phiếu trên tay dứt vào ngực áo, đối với hắn nháy mắt nói:” Đây không phải thiên ý thì là gì?”

Ngụy Thần giật giật khóe miệng, không biết là có nên gật đầu hay không.

Nói đến cùng, đời này hắn bội phục nhất, chính là thiếu gia nhà hắn.

Cũng không biết sự thật có phải là thiên ý hay là do thiếu gia nhà hắn liệu sự như thần, cuối cùng thiếu gia chỉ tốn đúng năm lượng bạc, liền đem một mỹ nhân hương thơm ngào ngạt ôm về nhà.

Từ canh ba ngày hôm qua, thiếu gia nhà hắn đã kêu hắn chuẩn bị một cái bao vải thật lớn, cùng nhau đứng phía ngoài tường Hoa Xuân lâu để chờ.

Không nghĩ tới nửa ngày đợi vất vả, thực sự có người trèo từ cành cây qua tường Hoa Xuân lâu nhảy xuống dưới.

Cả màn diễn này, hắn đều xem rõ ràng từ đầu đến cuối. Thì ra là Huệ Lan cô nương đã mất tích một ngày!

Đợi đến khi Huệ Lan cô nương kia rơi xuống đất, thiếu gia cũng không khách khí, trực tiếp nhét người vào bao tải, nghiêng ngàng khiêng về nhà.

Sau khi khiêng người về nhà, thiếu gia liền như lưu manh không khách khí mở bao vải ra, kiểm tra người bên trong, tiếp đó liền cầm lấy tay nải cùng với hắn đi vào hiệu cầm đồ của nhà mình.

“Chào buổi sáng, Trung thúc!” Thiếu gia bước vào hiệu cầm đồ, không nói hai lời liền ném tay nải vào trong lòng Trung thúc:” Ta có một số đồ muốn cầm.”

Trung thúc nhìn tay nải, cẩn thận liếc nhìn thiếu gia một cái, ông nhún nhún vai, thật có lỗi, ông cũng không thể đoán ra được thiếu gia nhà mình đang nghĩ muốn cái gì.

Trung thúc đem tay nải hướng đến trên bàn có ánh sáng nhất, mở tay nải ra nhìn một đồng xiêm y cùng trang sức, bắt đầu cầm lên xem xét tính toán, trong chốc lát ông ngẩng đầu lên, vươn hai ngón tay:” Hai trăm lượng.”

Ngụy Thần nhăn mặt, Trung thúc này, cứ nhiên ngay cả thiếu gia cũng muốn lừa bịp.

Quả nhiên thiếu gia nhíu mày, trong chốc lát, lại nghe thấy thiếu gia nói:” Thêm ba mươi lượng!”

“Chỉ cở thể thêm mười lượng!”

“Hai mươi năm lượng!”

...

Ngụy Thần giật giật khóe miệng, xem ra thiếu gia nhà họ tâm tình rất tốt, thật đúng là tốt hơn bình thường!

Cuối cùng, song phương đều đồng ý với giá hai trăm mười sáu lượng.

Thiếu gia đem ngân phiếu cùng bạc vụn nhét vào ngực, Trung thúc đã đem biên lai cầm đồ viết xong xuôi, đem đưa qua.

Thiếu gia cũng không thèm nhìn tới một cái, trực tiếp nhìn hắn nói:” Hủy đi.”

Hắn gật đầu nghe theo. Tốt lắm, hủy thi diệt tích, tương lai Huệ Lan cô nương có hoài nghi, cũng không tìm ra được một manh mối chứng cứ.

Ra khỏi hiệu cầm đồ, bọn họ bước vào một hàng bán xiêm y.

“Thiếu gia!” Người làm sau khi thấy thiếu gia liền lập tức khom lưng cúi chào, rồi việc ai người đó làm.

Chỉ thấy thiếu gia đi tới trước mặt chướng quầy Nam thúc:” Ta hôm nay tới là muốn lấy xiêm y.”

“Đã làm xong hết tất cả, thiếu gia!” Nam thúc cười như pho tượng phật, đem một tay nải đưa cho thiếu gia:” Hàng thượng đẳng, thợ may cẩn thận, chiếu theo đúng ý ngài phân phó, từ trong ra ngoài, không có chỗ nào phải chê cả. Giá cũng rất hữu nghị, hai mươi lượng bạc.”

Thiếu gia cười:” Nam thúc, ông xem, có thể hay không vì ta là thiếu gia mà bớt đi một ít, lợi cả đôi bên.”

Ngụy Thần trong lòng thở dài. Ngài xác định mình chính là thiếu gia của cửa hàng này sao?

Nam thúc vẻ mặt khó xử.

Xem tư thái này của thiếu gia, là đang muốn mặc cả, nếu không Nam thúc đã có thể tặng không cho thiếu gia nhà mình.

“Như vậy đi. Thiếu ra người tùy ý đưa ra giá đi, nếu hợp tình hợp lý, ta liền lấy bán cho ngài. Nếu như giá ngài muốn quá thấp, ta cũng không còn cách nào khác.”

Thiếu gia gật gật đầu, đem toàn bộ bạc vụn đưa cho Nam thúc:” Ta chỉ có từng này, tổng cộng mười sáu lượng.”

Nam thúc nghĩ nghĩ, rồi gật đầu.

Thiếu gia cười đến cao hứng, đem tay nải ném cho hắn cầm, dẫn hắn đi vào nói cuối cùng – Hoa Xuân lâu!

Hồng ma ma ân cần chạy ra đón:” Lý công tử nha! Mau mau vào trong này! Vãn muốn Viện Viện tới tiếp đón sao? Ta đây liền đi gọi ngay.”

“Không cần, ma ma, ta tới đây là tìm bà.” Thiếu gia trả lời.

Hồng ma ma ngây ngốc:” Vậy... Lý công tử tìm ta?”

Thiếu gia còn thành thực gật đầu:” Tìm ma ma bàn luận kiếm lời.”

Ngồi trên ghế trong sương phòng, thiếu gia thần nhiên dùng trà. Hồng ma ma đứng một bên, ngược lại có chút bồn khoản lo lắng.

“Đây là hai trăm lượng, mong ma ma hãy nhận lấy.” Thiếu gia đem sổ ngân phiếu cầm được từ tay nải của Lâm nương đưa đến trước mặt Hồng ma ma.

Trên mặt Hồng ma ma lập tức tươi cười hơn hớn:” Như vậy... Không biết Lý công tử muốn cái gì?”

Thiếu gia cười mở miệng, trong giọng nói không có chút gì là không xác định:” Khế ước bán mình của Huệ Lan.”

Hồng ma ma cười ra tiếng:” Lý công tử ở đây là nói giỡn ta đi? Giá trị của Huệ Lan làm sao chỉ có hai trăm lượng này?”

“Ma ma hình như đã quên?” Thiếu gia nhẹ giọng nhắc nhở:” Huệ Lan đã chạy trốn khỏi Hoa Xuân lâu, đến nay còn không rõ.”

Hồng ma ma nhú mi, đột nhiên ngộ ra :” Huệ Lan ở nơi của ngài?”

Thiếu gia nhấp ngụm trà, cũng không phủ nhận.

“Lý công tử nên biết, làm gì cũng có luật lệ, nếu Huệ Lan ở trong tay ngài, vậy thì thỉnh cầu Lý công tử đem nàng trả về Hoa Xuân lâu.” Ma ma nâng cao giọng nói.

Thiếu gia gật gật đầu:” Ta cũng biết đến quy củ của Hoa Xuân lâu, nên mới đến thảo luận với ma ma về khế ước bán mình của Huệ Lan. Bất quá,” Hắn nhìn Hồng ma ma, cười đến có chút tà khí:” Nếu Hồng

ma ma không muốn giao ra khế ước bán mình của Huệ Lan, ta cũng không thể ép buộc được. Như vậy đi,” Thiếu gia làm bộ thương lượng:” Hai trăm lượng này ma ma nhận lấy, hoặc là đem khế ước bán mình của Huệ lan ra, hoặc là giao ra khế ước đất của Hoa Xuân lâu này. Ma ma nên suy nghĩ cẩn trọng, đến lúc đó đừng nói Lý Chí ta ý thế ức hiếp người, không a ma một con đường sống.”

Rõ ràng là ý thế ức hiếp người, còn làm bộ lời nói trong sạch, thiếu gia thật đúng là lợi hại! Ngụy Thần thầm nói, Hồng ma ma bắt đắc dĩ cảm kích lại thức thời đem khế ước bán mình của Lâm Huệ Lan giao ra.

“Hủy đi.” Đem khế ước bán mình quảng cho hần, thiếu gia nhìn sắc trời, đột nhiên quay đầu hỏi hần:” Người có phân phó người đến phòng ta trông coi Huệ Lan hay không?”

Hần ngây ngốc, hoàn toàn không nghĩ tới.

Thiếu gia nhìn biểu tình của hần liền nghĩ nghĩ mọi việc thế là xong, nhanh chân hướng phía nhà mà chạy:” Huệ lan nếu tỉnh lại, bên cạnh lại không có người trông chừng, không biết sẽ nháo thành cái dạng gì?”

Cũng may lúc trở về, Lâm Huệ Lan còn chưa tỉnh lại.

Lý Chí nhẹ nhàng thở ra, đưa tay sờ lên trán Lâm Huệ Lan xem xét:” Hoàn hảo, không cảm lạnh. Ở trên cây ngây người một ngày một đêm, chắc đã mệt muốn chết rồi.”

“Đưa tay nải cho ta, người ra bên ngoài chờ.” Hần hướng Ngụy Thần vẫy vẫy tay.

“Thiếu gia.” Ngụy Thần có chút không xác định hỏi:” Ngài muốn thay Lâm cô nương mặc quần áo sao?”

Lý Chí ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn hần một cái:” Không phải ta, chẳng lẽ là người?”

Ngụy Thần vội vàng ngậm miệng, sau khi đưa tay nải cho Lý Chí liền ngoan ngoãn rời khỏi phòng ra bên ngoài đứng.

Đợi nửa canh giờ, ngay tại thời điểm hần quyết định rời đi, Lý Chí mở cửa phòng, đi ra, quảng cho hần một đồng xiêm y.

Liếc mắt nhìn quần áo chỉnh tề của Lý Chí, Ngụy Thần nhìn không được nhỏ giọng nói:” Thiếu gia, có thời điểm ta rất hoài nghi, ngài rốt cuộc ó phải là nam nhân hay không?” Đương nhiên, đó chính là thời điểm ở bên cạnh Lâm cô nương.

Lý Chí đang muốn vào cửa liền xoay người lại:” Ngụy Thần.” Hần nhìn Ngụy Thần, còn làm ra vẻ rất chân thực:” Biết vì sao ta là chủ tử của người không?”

Ngụy thần ngoan ngoãn lắc đầu.

Lý Chí tự kiêu cười cười:” Bởi vì ta biết, khi nào thì thu hồi vốn đầu tư đã bỏ ra, mới có thể lấy được tiền lời lớn nhất. Lúc này đây,” Ánh mắt hần dời về phía trong phòng:” Ta không những muốn thu hồi vốn gốc đã bỏ ra, mà còn cả thêm cả lãi, toàn bộ thu hồi một lần.”

Ngụy Thần giương khóe miệng cười gượng, nói đi nói lại, người mà cả đời này hần bội phục nhất, chính là thiếu gia nhà hần. Ngay cả tình cảm cũng đều có thể đem ra kinh doanh mà sinh lãi, hần không bội phục thiếu gia nhà hần thì còn bội phục ai đây

7. Chương 7: Chương 7

Khi Lâm Huệ Lan khó khăn mở to mắt, lọt vào trong mắt là khuôn mặt tuần tú, mắt như chim ưng lông mi dài đen nhánh, bạc môi khẽ nhếch, tựa tiểu phi tiểu.

Nàng một tay đẩy hần ra, kích động ngồi dậy, đánh giá xung quanh.

“Đây là nơi nào?”

Lý Chí cười cười ngồi xuống bên giường:” Lý phủ.”

Lâm Huệ Lan ánh mắt mơ hồ đảo xung quanh:” Người dẫn ta đến nhà người làm gì?”

“A...” Lý Chí giả bộ suy nghĩ:” Vừa vặn trong nhà thiếu một tiểu nha hoàn.”

“Người...” Lâm Huệ Lan mở to hai mắt nhìn: “Người sẽ không... mua ta đi?”

Lý Chí không thể phủ nhận nhẹ gật đầu.

“VẬY... Người mất bao nhiêu tiền?” Nàng dè dặt hỏi.

Lý Chí vươn hai đầu ngón tay ra.

“Hai ngàn lượng?” Ít như vậy, không bài trừ khả năng hấn cưỡng ép mua bán.

Không ngờ Lý Chí lại lắc lắc đầu: “Là hai trăm lượng.”

“Cái gì?” Nàng hai mắt tròn lớn: “Người là nói giỡn ta đi? Giá này với tặng không thì có khác gì nhau?”

“Đương nhiên là khác nhau.” Hấn còn thành thật giải thích nói: “Hai trăm lượng, là ta đã nguyện ý bị hao hụt rồi.”

“Người...” Lâm Huệ Lan nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn hấn, một hồi lâu, nàng rút cuộc tìm về lý trí của mình, nghiêm mặt nói với hấn: “Ta trả gấp đôi giá, tự ta mua mình trở về.”

“Được.” Hấn gật gật đầu. “Không tệ, vừa đủ công sức ta bỏ ra, với giá này lăi coi như hợp ý.”

Lười suy nghĩ vì sao hấn lại sẵn khoái như vậy, nàng quay đầu trái nhìn phải nhòm tìm kiếm tay nải của mình.

“Tay nải của ta đâu?” Nàng lớn tiếng nói: “Người đem tay nải của ta đi đâu rồi?”

Lý Chí phất tay, trợn tròn mắt nói dối: “Lúc ấy ta chỉ cố đem người về, không có thấy tay nải nào cả.”

Lâm Huệ Lan cắn răng nhìn hấn, có quỷ nàng mới tin hấn! Trách không được hấn sẵn khoái đáp ứng như vậy, đoán chắc nàng không có tiền? Nàng cắn giận lôi kéo xiêm y của mình.

Không đúng! Cầm giác sờ vào vật liệu may mặc không đúng. Nàng cúi mạnh đầu, phát hiện chính mình đã sớm thay đổi xiêm y, một một trắng trong thuần khiết, từ đâu có loạn xiêm y này.

Nàng chưa từ bỏ ý định nhìn lại toàn thân mình, ngay đến cả cái yếm cũng bị người ta đổi mất! Đáng giận... Chờ một chút, nơi này chỉ có hai người bọn họ, sẽ không phải là hấn tự mình động thủ, giúp nàng thay quần áo chứ?

Nàng quần chặt xiêm y, không khỏi có chút lắp bắp nói: “Người... Người... Giúp ta thay quần áo?”

Hấn sắc mặt thản nhiên gật đầu.

Để cho nàng đâm đầu chết đi! Nàng chuyển hướng phía bờ tường, thật sự là xúc động quá mất khôn. Nàng vốn chính là kỹ nữ, loại chuyện này cần gì phải để ý, nhưng mà nàng... Hấn, hấn cư nhiên lại không chạm vào nàng, có phải hay không ngụ ý, hấn đối với nàng thật sự một chút ý tứ cũng không có? Nhưng là... Nhưng là...

“Này...” Chịu không nổi thời gian dài bị xem nhẹ, Lý Chí lấy tay kéo nàng quay về phía mình, vừa vặn nhìn thấy vẻ mặt vừa thẹn vừa giận của nàng, tâm tình không khỏi tốt lên, lại muốn trêu đùa với nàng: “Người đang đỏ mặt sao?” Hấn ra vẻ kinh ngạc sờ sờ mặt của nàng: “Thật sự là khó tưởng tượng được. Người mấy ngày hôm trước còn bắt ta phải cùng nàng lên giường. Nhớ không lầm, người đó hấn là người đi?”

Nàng một phen hất tay hấn ra, ảo não nói: “Cái này căn bản không giống nhau! Nơi này cũng không phải là Hoa Xuân lâu! Hơn nữa ta...”

“Người làm sao...” Lý Chí vênh tai, làm một bộ chăm chú lắng nghe.

“Ta... Ta...” Lâm Huệ Lan cắn răng, kéo hấn lại hướng phía lỗ tai hấn lớn tiếng kêu: “Ta căn bản không phải là đỏ mặt! Đó là buồn rầu! Người thành thật nói cho ta biết! Người đem quần áo ta đi đâu vậy?”

Lý Chí có chút thất vọng nhu nhu lỗ tai, miễn cưỡng nói: “Ta cho người đem đi đốt rồi.”

“Đốt? Vì sao?”

Chống lại vẻ mặt kinh ngạc của nàng, hắn ngồi thẳng lưng, nghiêm mặt nói: "Nơi này là Lý phủ. Đã bước vào cửa thì phải tuân thủ quy củ. Xiêm y mặc để bán rẻ tiếng cười kia, tuyệt đối không thể dùng." Hắn đòi này cũng không muốn lại nhìn thấy nàng mặc cái loại xiêm y che được mấy khối thịt này.

Nàng thương tâm buông hắn ra. Tại sao có thể như vậy? Nàng cực nhọc vất vả dành dụm được ít tiền riêng, cứ như vậy liền bay mất?

"Kỳ thật nếu người muốn tự chuộc mình, cũng không phải là không có cách." Hắn nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, an ủi nói: "Người xem, làm nha hoàn Lý phủ, lương bổng một năm là mười lượng bạc, làm hai mươi năm, không phải sẽ được hai trăm sao? Xét thấy chúng ta có quen biết từ trước, ta liền hào phóng một chút, không thu lãi với người, thế nào?"

Hai mươi năm sau, nàng ba mươi sáu tuổi, tuy rằng tư sắc đã phai nhạt, nhưng còn một đồng ngày tươi đẹp phía trước, cũng không tính quá kém. Bất quá, nàng hồ nghi nhìn hắn, hắn bỏ ra kinh phí lớn như vậy để mua mình về Lý phủ, chỉ đơn giản làm nha hoàn thôi sao?

"Đương nhiên không có khả năng đơn giản như vậy." Hắn giống như nhìn thấu tâm tư của nàng, lại cố ý thừa nước đục thả câu: "Ta nghĩ muốn làm cái gì, người có thể lưu lại chăm rãi đoán, dù sao, ta tuyệt đối sẽ không ăn bớt tiền lương của người, điều này người có thể yên tâm."

Để ý làm chi việc hắn muốn làm cái gì, chờ nàng có đủ hai trăm lượng, liền được một thân chân chính tự do. Nghĩ như vậy, Lâm Huệ Lan vui vẻ nở nụ cười.

—

"Người rót cuộc có mức được hay không?" Lý Chí nhin xuống xúc động muốn đi lên hộ trở, đứng bên cạnh giéng mở miệng hỏi. Hắn hoàn toàn không nghĩ tới, Lâm Huệ Lan này người nhỏ nhắn như vậy chỉ kén có gáo nước thôi cư nhiên mức ba bốn lần cũng không được.

"Đương nhiên có thể!" Lâm Huệ Lan cắn răng, dùng hết nỗ lực, rót cuộc cũng đem gáo nước "rất nặng" này mức lên, sau đó đổ vào thùng gỗ bên cạnh.

"Người xác định người thật sự có thể đảm nhiệm công việc của nha hoàn này sao?" Lý Chí ngồi xổm bên cạnh nàng, nhỏ giọng hỏi. Cầu xin đại tiểu thư cô chỉ cần mở miệng đối ý, hắn lập tức liền thu hồi lời nói ngu xuẩn muốn nàng làm nha hoàn này.

"Đương nhiên có thể!" Lâm Huệ Lan lời nói xác định, đây chính là bước đi đầu tiên trên con đường khôi phục thân tự do của nàng. Huống hồ chờ đến khi nàng ra khỏi Lý phủ, cũng phải có kĩ năng phòng thân không phải sao? Hiện tại, nàng muốn học tập cách giặt quần áo như thế nào!

Ý chí chiến đấu sục sôi, ngang nhiên cuộn cao hai ống tay áo, nàng cầm lấy quần áo trong thùng gỗ, dùng sức chà sát vào tấm ván giặt quần áo.

Đang muốn mở miệng nhắc nhở nàng dùng sức chà sát như vậy sẽ khiến quần áo bị hư, nàng đã hô trước lên một tiếng, tâm Lý Chí cả kinh, vội vàng cầm tay nàng lên hỏi: "Làm sao vậy?"

Cúi đầu chỉ thấy ngón trở bàn tay của nàng móng tay được cắt tỉa đẹp mắt đã bị gãy. Hắn một trận đau lòng: "Có đau lắm không?"

"Không có việc gì!" Nàng quả cường rút tay về, đem ngón tay bỏ vào miệng, một hồi lâu, nàng đem móng tay đã được cắn sạch sẽ cho hắn xem: "Người xem, như vậy sẽ không có việc gì nữa. Một lát nữa cho ta mượn kéo, ta đem mấy cái móng tay vướng bận này tiến bước hết."

Nói xong, nàng lập tức hăng hái chiến đấu tiếp, giống như giặt quần áo là sự nghiệp vĩ đại hiện giờ của nàng.

Hắn lẳng lặng nhìn nàng, lẳng lặng nhìn vẻ mặt quật cường của nàng. Hắn thích, chính là nàng như vậy. Quật cường, dũng cảm, lạc quan... Mặc kệ xảy ra việc gì, dù ở trong hoàn cảnh nào, nàng cũng đều cố gắng sống thật tốt.

"Ta giặt xong rồi!" Nàng đắc ý đứng lên, hướng hắn bày ra thành quả hăng hái chiến đấu sau một thời gian dài.

Hắn hồi phục tinh thần, nhìn nàng mỉm cười.

Tim nàng đập loạn, cẩn thận đem quần áo đã giặt sạch sẽ bỏ vào thùng gỗ, nhắc lên: “Ta đi phơi quần áo.”

Tâm tư hoảng hốt kết quả chính là chân tự vướng vào nhau! Lâm Huệ Lan trở tay không kịp khua loạn xạ lên bàn đá bên cạnh ý đồ bám víu giữ thăng bằng, quần áo trong tay đều rơi hết. Ô... giặt đủ thật vất vả, bây giờ phải giặt lại một lần nữa.

Đáng chết! Lý Chí thăm mắng chính mình, hắn vừa rồi thất thần cái gì, cứ nghĩ thấy nàng ngã vấp xuống dưới mà không kịp đỡ lấy!

“Tại sao lại ngã vậy? Có đau hay không?” Hắn tiến lại gần, nâng nàng dậy.

Nàng chu cái miệng nhỏ nhắn, hai tròng mắt rưng rưng: “Quần áo, lại phải giặt thêm lần nữa.”

“Người còn nghĩ đến quần áo làm gì? Ta hỏi người rốt cuộc đau thế nào?” Lý Chí tức giận quát. Thật không biết chính mình tâm tình tốt thế nào suốt ngày trêu chọc nàng, hiện tại thì tốt rồi, nàng bị thương, không phải mình cũng đau sao?

Lâm Huệ Lan rất ủy khuất, mắt chứa lệ quang chỉ chỉ bên đầu gối.

Hắn cẩn thận nâng ống quần của nàng lên tới đầu gối, hoàn hảo ngã cũng không phải rất nặng, chỉ là có chút sưng đỏ, da bị trầy xước. Hắn khẽ thở ra.

Lâm Huệ Lan nhú nhú mắt, lau nước mắt. Vì sao nàng cảm thấy vẻ mặt của hắn mang vẻ đau lòng cùng khẩn trương? Hắn là đang đau lòng vì nàng sao? Hắn có lẽ... Cũng thích nàng phải không?

“Ta dìu người trở về phòng...”

“Chí Nhi!” Lý Chí đang muốn ôm lấy Huệ Lan mang về phòng nghe vậy thăm nghĩ không tốt, quay đầu nhìn vị phu nhân quý phái trước mặt ẩn nhận tức giận khom người hành lễ :” Nương!”

“Chí Nhi hôm nay thật nhân hạ, một ngày không thấy người đâu, khi trở về còn tới xem nha hoàn giặt quần áo.” Lý lão phu nhân ôn thuận nói, nhưng lại rõ ràng hàm chứa nghiêm khắc.

“Nương, con vừa vặn có việc...”

“Trương quân sự đang ở trong thư phòng chờ con, con hãy đi xử lý trước đi.” Lý lão phu nhân dứt đứt lời hắn, mệnh lệnh nói.

“Thưa vâng.” Lý Chí có chút lo lắng, những vẫn ngoan ngoãn nghe lời mẫu thân của mình, nhanh chóng rời đi.

Lý lão phu nhân lập tức đi tới trước mặt Lâm Huệ Lan.

“Lão phu nhân.” Lâm Huệ Lan đứng lên, cúi đầu gọi một tiếng.

Lý lão phu nhân gật gật đầu, tư sắc như thế, trách không được Chí Nhi để tâm như vậy.

“Chân bị thương?” Bà nhẹ nhàng hỏi.

Lâm Huệ Lan vụng trộm liếc nhìn một cái ngấm bà, thấp giọng nói: “Nô tỳ không có việc gì, sẽ trở về làm việc ngay lập tức.”

Làm việc? Lý lão phu nhân cười nhẹ, nhìn bộ dáng đau lòng khi nãy của Chí Nhi, làm sao có thể lại bắt nàng đi làm việc nữa đây?

“Nếu bị thương, vậy thì tới phòng ta thoa thuốc đi. Xuân Hoa.” Bà gọi nha hoàn bên cạnh: “Người dìu cô nương ấy đi.”

Lâm Huệ Lan cúi đầu, thỉnh thoảng dùng khóe mắt nhìn lên Lý lão phu nhân.

Thời điểm khi bà còn trẻ, nhất định rất xinh đẹp, hơn nữa nhìn bà hiện tại, bộ dáng giống như rất hòa ái.

“Cô nương tên gì?” Sau khi bôi thuốc xong, Lý lão phu nhân đỡ nàng ngồi xuống, ôn nhu hỏi.

“Lâm Huệ Lan.” Nàng đáp.

Lâm Huệ Lan? Tên này nghe thật quen tai. Lý lão phu nhân nhìn Xuân Hoa đứng phía sau. Xuân Hoa suy nghĩ một hồi, tiến đến bên tai lão phu nhân nói nhỏ:” Thời gian trước bên ngoài đều truyền nhau, thiếu gia mua đêm đầu tiên... của hồng bài thứ hai Hồng Xuân lâu Huệ Lan cô nương...”

“Chính là ta.” So với Xuân Hoa lời nói cẩn thận, Lâm Huệ Lan lại rất thản nhiên:” Ta vốn là cô nương ở Hoa Xuân lâu, tiểu gia hôm nay mới đem ta mua về. Thiếu gia nói, vào cửa Lý gia, chính là một thân trong sạch, ta có thể ở trong Lý phủ làm việc, tự mình kiếm tiền chuộc thân cho mình.”

Lý lão phu nhân cười gật gật đầu, nha đầu kia thật thẳng tính. Ánh mắt Chí Nhi, bà luôn tin tưởng, Lâm Huệ Lan này tuy rằng xuất thân thanh lâu, nhưng ánh mắt lại thản nhiên trong suốt, quả thật khó mà có được. Chẳng qua là cử chỉ của nàng hơi lỗ mãng, dáng vẻ vẫn còn tư thái quyến rũ nịnh nọt, muốn làm con dâu Lý gia của bọn họ, còn phải trải qua một phen dạy dỗ mới được.

Nghĩ như vậy, bà mở miệng hỏi:” Chí Nhi nói cô ở trong phủ làm có thể cái gì?”

“Thiếu gia nói để ta làm nha hoàn.” Lâm Huệ Lan trả lời đúng sự thực.

Lý lão phu nhân cười khế, ánh mắt đảo qua hai bàn tay ửng đỏ của nàng:” Nhìn bộ dáng của cô không giống như đã trải qua việc nặng.”

Lâm Huệ Lan gật gật đầu:” Ta tám tuổi bán vào thanh lâu, ma ma thấy ta tư sắc hơn người, từ nhỏ đã thuê thầy tới dạy cầm kỳ thư họa, ca kịch múa nghệ, cùng với cách làm thế nào hầu hạ nam nhân. Mười ba tuổi treo biển hành nghề, ba năm bán nghệ không bán thân. Những việc như thế này, kỳ thật ta cho tới bây giờ chưa từng làm qua.”

Lý lão phu nhân họ nhẹ vài tiếng, một người sao lại có thể thẳng thắn tới trình độ này thật không dễ dàng:” Nếu biết chữ, văn thơ, liền tạm thời ở bên cạnh làm nha hoàn sai vặt của ta đi.”

Lâm Huệ Lan vui vẻ nhận lời:” Tạ ơn lão phu nhân!”

“Được rồi.” Lý lão phu nhân gật gật đầu:” Theo như lời Chí Nhi nói, bây giờ cô đã là một thân trong sạch, lời nói hành động đều phải chú ý đúng mực. Hai ngày này ta để cô tự do hoạt động, trước tiên Xuân Hoa sẽ mang cô đi dạo xung quanh Lý phủ, học hết quy củ của Lý gia, rồi đến hậu hạ ta.”

“Thưa vâng!” Lâm Huệ Lan đáp nhẹ một tiếng.

Lý lão phu nhân chuyển hướng phía Xuân Hoa:” Dem cô nương ấy tới gian phòng nhỏ phía tây viện, hai người đi đi.”

Xuân Hoa lĩnh mệnh, nhẹ khom người, mang theo Lâm Huệ Lan lui ra.

Lâm Huệ Lan vừa mới bước chân đi vài bước, lập tức bị gọi lại:” Duỗi thẳng thắt lưng ra, đi đường không được tự nhiên quay trái quay phải.”

“Thưa vâng, lão phu nhân.” Lâm Huệ Lan vội vàng đứng thẳng thắt lưng, bắt chước bộ dáng của Xuân Hoa đi ra ngoài.

8. Chương 8

Liên Diên rốt cục hiểu được ăn đồ ngon mà không cảm thấy tư vị là như thế nào?

Vì sao nữ nhân này lại xuất hiện ở lý gia? Vì sao cố mẫu còn để nàng làm nha hoàn sai vặt bên cạnh? Không nói đến ý tứ của biểu ca đối với nàng, chẳng lẽ nàng thật sự sẽ cùng nữ nhân như vậy chung một chống? Nếu nàng tỏ rõ lập trường của nàng nói với biểu ca rằng không muốn huynh ấy cưới loại nữ nhân này, biểu ca có nghe theo hay không?

“Diên nhi, như thế nào lại không ăn?” Lý Chí cười thay nàng gấp rau.

Nàng ngọt ngào cười:” Cảm ơn biểu ca.”

Lâm Huệ Lan nghiêng đầu, đã tức giận đến không chịu được! Vì sao biểu tiểu thư tới đây ăn cơm, liền đến phiên nàng hầu lão phu nhân dùng bữa?

Hừ! Nàng tức giận xoay đầu đi chỗ khác. Chuyện nhà người ta nàng quan tâm làm gì? Nàng không nghe không nhìn thấy! Khốn khiếp khốn khiếp khốn khiếp!

Nàng đang chần chừ trong suy nghĩ của chính mình, khiến cho Lý Chí gọi ba lần mà nàng cũng không có phản ứng. Lý Chí có chút tức giận, hét lớn một tiếng:” Lâm Huệ Lan!”

“Làm sao?” Nàng cuối cùng cũng nghe được, tức giận hỏi lại.

“Lâm Huệ Lan!” Lý Chí cũng không cho nàng một vẻ mặt hòa nhã:” Người đã quên chính mình đang đứng chỗ nào, làm cái gì sao? Thiếu gia ta gọi người rót rượu, người đã bay tới cõi thần tiên nào rồi, kêu mấy lần cũng không phản ứng?”

Lâm Huệ Lan bĩu môi, thiếu gia thì rất giỏi chắc! Không phải chỉ là rót rượu sao? Nàng mang vẻ mặt không vui cầm bầu rượu, bước đi qua.

“Công tử...” Thói quen tính đem chén rượu đưa lên môi, nửa thân vươn về đằng trước, mới phát hiện ra mọi người đang ngồi ở đây đã sớm thay đổi sắc mặt.

“ha ha!” Nàng ngượng ngùng buông chén rượu xuống, không biết phải làm sao chỉ có thể ngây ngô cười.

Một bữa tối vui vẻ bị nàng biến thành tan rã trong không vui, Liên Điện đã sớm về nhà, lúc này trong phòng, chỉ còn lại Lý lão phu nhân, Lý Chí cùng Lâm Huệ Lan.

“Dem gia pháp lên.” Lý lão phu nhân nhìn Lý Chí nói.

“Nương...” Lý Chí đang muốn mở miệng, Lý lão phu nhân liền trừng mắt liếc hắn một cái, hắn lập tức ngậm miệng lại.

Thanh gỗ dài khoảng một thước được đưa tới trên tay Lý lão phu nhân. Bà chuyển hướng Lâm Huệ Lan :” Vươn tay ra.”

Lâm Huệ Lan cắn môi, vươn hai tay.

“Ba! Ba! Ba!” Một thước đánh vào lòng bàn tay, đau tận xương tủy.

“Hôm nay ta đánh cô, là muốn để cho cô nhớ kĩ. Cô đã là một thân trong sạch hoàn lương, thì phải sửa tính cũ, nhất định phải bỏ cho ta. Nếu không đừng nghĩ bước vào cửa Lý gia chúng ta!”

“Thưa vâng.” Lâm Huệ Lan nén nước mắt, thấp giọng trả lời.

“Tự mình đến từ đường quỳ phạt đi.” Lý lão phu nhân buông gia pháp nói.

Lâm Huệ Lan gật gật đầu, đứng dậy bước đi.

“Nương, kỳ thật Huệ Lan nàng ấy...”

“Được rồi!” Lý lão phu nhân liếc mắt nhìn con mình một cái:” Tâm tư của con, ta như thế nào lại không biết? Đứa nhỏ Huệ Lan này ta cũng thích, chẳng qua nàng vẫn còn một thân tính lâu xanh, không thể không trừ bỏ.”

“Con đã biết.” Lý Chí gật gật đầu, bắt đầu nói.

Lúc Lâm Huệ Lan ôm chăn màu bạc, trở lại tây viện.

“Huệ Lan.” Lý Chí chờ nàng hồi lâu, đi tới chào hỏi.

“Không phải tay bị thương sao? Như thế nào còn làm việc?” Hắn chỉ vào chỗ trên tay nàng nói.

“Không. Lý lão phu nhân nói trời nóng, kêu ta đi đổi lấy cái mỏng hơn.” Lâm Huệ Lan giải thích nói.

“Đưa cho ta.” Hắn vươn tay, hướng nàng cầm lấy.

Nàng bĩu môi, nghe lời đem chăn đưa cho hắn.

Hắn một tay đem chân cấp dưới nách, một tay thì cầm lấy tay nàng, tinh tế xem xét vết thương trên tay nàng:” Đã bôi thuốc chưa?” Hắn ôn nhu hỏi.

Nàng gật gật đầu.

“Nàng đừng oán trách nương.” Hấn nhìn nàng nói:” Có đôi khi bà hơi nghiêm khắc một chút, nhưng tất cả đều là muốn tốt cho nàng.”

Nàng cúi đầu:” Hôm nay là do ta sai. Là ta khiến ọi người bị mất mặt.”

Hấn cười cười xoa mặt nàng:” Không sai, nàng còn không biết phân rõ phải trái!”

Nàng hất tay hấn ra:” Ta khi nào thì không phân rõ phải trái?”

Hấn cười cười, đem chăn trả lại cho nàng.

Nàng ôm chăn, bộ dáng tức giận khiến cho lòng hấn lại rung động.

“Trong khoảng thời gian này nàng biểu hiện không sai, hôm nay lại bị ủy khuất, không bằng để ta thưởng cho nàng một chút, thấy thế nào?”

“Tốt!” Lâm Huệ Lan không chút nghĩ ngợi đáp:” Ta muốn ngân...”

Lời nói của nàng đều bị thu lại trong cái hôn của hấn.

Đầu lưỡi ẩm áp đảo qua, đến khi nàng phản ứng lại thì yên lặng thối lui. Đầu óc trong một khắc kia liền trống rỗng, vô cùng chuẩn xác nhớ kĩ lại xúc cảm tiếp giáp với đầu lưỡi bối rối tìm đập kia.

Bình tĩnh lại vì hấn xoa mặt nàng mạnh quá nên đau.

“Còn tưởng rằng mặt nàng so với tường thành còn dày hơn, không thể nghĩ được cư nhiên còn có thể đỏ mặt.” Lời trêu đùa của hấn truyền vào tai nàng.

Nàng tức giận, hung hăng đá vào chân hấn, lại bị hấn thức thối lẩn tránh chạy đi.

“Khốn khiếp!” Nàng hét lớn một tiếng.” Chơi đùa vui lắm sao? Người mua ta trở về là để chơi đùa có phải hay không?”

Hung hăng chửi mắng hấn một lúc, nàng nổi giận dùng dùng đi trở về phòng mình.

“Chơi đùa sao?” Lý Chí giống như thì thào tự nói:” Ta cũng không có cùng với nữ nhân nào chơi đùa lâu như vậy đâu, cũng đã ba năm, Huệ Lan...”

9. Chương 9

Đêm khuya thanh vắng. Trên cửa sổ bằng giấy chiếu lên thân ảnh hấn đang ngồi đọc sách.

Đã muộn thế này, còn chưa nghỉ ngơi sao?

Lâm Huệ Lan thu hồi tầm mắt, bưng trà sâm, bước vào thư phòng.

“Thiếu gia.” Nàng thấp giọng gọi một tiếng.

Lý Chí từ trong quyển sách ngẩng đầu lên, đáp nhẹ một tiếng, lại cúi đầu xuống.

Nàng đi đến bên cạnh người hấn, đem trà sâm đặt trên bàn:” Lão phu nhân phân phó ta bưng trà sâm tới cho ngài.”

“Để đấy đi.” Lúc này đây, hấn ngay cả đầu cũng không có ngẩng lên.

Lâm Huệ Lan bĩu môi, tiếp tục nói:” Lão phu nhân nói, đêm đã khuya, ta đem trà sâm tới là có thể đi ngủ. Ta đi đây.”

Nói xong, bước ba bước ra ngoài cửa.

“Không nói thêm một câu chú ý nghỉ ngơi mà đã bước đi rồi sao?” Thanh âm mang chút trêu chọc vang lên từ phía sau.

Lâm Huệ Lan há miệng thở dốc, cuối cùng lại cắn răng một cái, bước đi ra khỏi thư phòng.

Đứng ở trước cửa đắn đo suy nghĩ hồi lâu, Lâm Huệ Lan rốt cục tựa đầu vào cánh cửa nói:” Tự bản thân không muốn nghỉ ngơi, đâu có liên quan gì đến chuyện của ta?” Nói xong, cảm giận trở lại phòng của mình.

Rốt cục cũng đem công việc một ngày xử lý xong, Lý Chí đứng dậy, ánh mắt dừng ở trên cốc trà sâm Lâm Huệ Lan vừa đem tới, sau đó, bước đi ra khỏi cửa, hướng phía Tây viện mà đến.

Thời điểm Lý Chí đến thì Lâm Huệ Lan đang rửa chân. Ánh mắt của hắn, vừa phóng tới liền nhìn thấy hai chân bạch ngọc của Lâm Huệ Lan.

Lâm Huệ Lan giống như không phát hiện ra hắn, cho đến khi cầm vải sạch, lau khô hai chân, xỏ giày, bưng nước ra cửa hướng về phía hắn đi tới.

“Tránh ra tránh ra.” Nàng nhìn hắn nói.

Hắn hợp tác nghiêng thân mình, nàng đi qua bên người hắn, đổ nước rửa chân, bưng chậu rửa mặt, sau đó cất thau gỗ đi.

“Nàng buổi tối ngủ không khóa cửa sao?” Hắn nhìn bóng dáng nàng hỏi.

Nàng xoay người lại:” Như vậy thì làm sao? Chẳng lẽ Lý phủ có hái hoa tặc?”

Hắn mỉm cười:” Hái hoa tặc không có, nhưng bắt quá có ta.” Hắn nói xong, thuận tay đóng cửa, cởi giày, nghiêng ngang bước lên giường nàng nằm xuống.

Lâm Huệ Lan hai ba bước bước đến bên giường:” Người có ý tứ gì?”

Hắn cầm tay nàng, thanh âm cực kỳ ôn nhu:” Huệ Lan, nàng tới Lý phủ đã được bao lâu?”

“Ba tháng... Làm sao?” Lâm Huệ Lan nổi giận dùng dùng ngăn cản tay hắn, hắn không phải là xoa mặt nàng nhiều quá thành ra nghiện?

Hắn lại vẫn như trước mặt dày cười đến xán lạn:” Xem ra Lý gia phong thủy tương đối tốt, nuôi dưỡng nàng trở nên mập mạp như vậy.”

Nàng trừng mắt liếc hắn:” Ai béo?”

“Không béo không béo, vẫn xinh đẹp giống như trước kia.” Ngữ khí của hắn, rõ ràng mềm nhẹ giống như đồ tiểu hài tử, ánh mắt thì lại nóng rực lợi hại như thợ săn tham lam.

Nàng tuyệt đối không thừa nhận, ánh mắt của hắn như vậy khiến nàng có chút lo lắng bất an.

“Người rốt cuộc muốn như thế nào?” Nàng quát lớn.

“A...” Hắn nghiêng nghiêng người, giống như suy nghĩ hồi lâu:” Nàng không phải vẫn còn nợ ta một cái... Đêm đầu tiên?” Hắn quay sang, nhìn thẳng nàng.

Nàng quay đầu đi chỗ khác:” Thật sự có lỗi, ta hiện tại là nữ tử đàn ông, không đem bán đêm đầu tiên.”

“Như vậy...” Hắn giống như không chịu buông tha:” Ta cho nàng ở Lý gia ăn ngon ba tháng, nàng không phải cũng nên báo đáp ta một chút đi?”

Nàng quay sang nhìn hắn một hồi:” Ta đã biết.” Nói xong, bắt đầu cởi quần áo của chính mình.

“Thật là.” Hắn tự giễu thấp giọng lẩm bẩm, đứng dậy ngăn cản tay nàng đang cởi quần áo, đem nàng bế lên giường.

“Ta nghĩ không muốn nữa, chúng ta ngủ đi.”

“Chơi vui lắm sao, Lý Chí?” Nàng giận không thể kìm nén hất tay hắn đặt trên người ra:” Nói muốn cũng là người, không muốn cũng là người, người nghĩ ta là cái gì?”

“Đừng nóng giận, ta chỉ là... Có chút mệt mỏi.” Hắn không có bất cứ hành động nào, yên lặng giải thích.

Không nghĩ tới lửa giận của nàng càng bốc cao, một phen nắm chặt vạt áo của hắn, lớn tiếng chất vấn:” Người thành thật cho ta, có phải lại đến Hoa Xuân lâu ăn chơi đàn diêm hay không?”

Hắn ngây ngốc, chợt cười tới gần nàng, nhẹ ngửi một chút:” Sao lại chua như vậy? Ghen tị sao?”

Nàng buông hần ra, xoay người sang chỗ khác.

Hần đem nàng ôm vào trong lòng, cười nói:” Không có đi Hoa Xuân lâu, làm sao gặp được nàng?”

Nàng bĩu môi:” Nói cho cùng người đi Hoa Xuân lâu đều là vì muốn gặp ta.”

“Nếu ta nói đúng thì sao?” Hần trả lời.

“Hừ! Người hừ ta làm cái gì? Ta treo biển hành nghề cùng với tiền người thường đem đến Hoa Xuân lâu không giống nhau. Viện Viện tỷ là tình nhân tri kỷ của người, ai chẳng biết?”

Hần cười xoay mặt nàng hướng về phía mình:” Răng của nàng có chua không vậy? Thế nào mà mỗi câu nói đều chua như vậy?”

Nàng cắn cắn môi muốn thoát khỏi cái ôm của hắn, nhưng không có thành công.

Hần nhìn nàng, chăm chú nói:” Hỏi nàng mấy vấn đề, phải thành thật trả lời.”

Nàng bĩu môi, nhưng không có phát biểu kháng nghị.

“Vì sao mỗi lần ta đi Hoa Xuân lâu nàng đều nhìn chằm chằm vào ta?”

Nàng đấu tranh một hồi, rốt cục mở miệng nói:” Vì bộ dạng của người đẹp.”

Hần nở nụ cười:” Bộ dạng của Lưu hiên cũng đẹp, như thế nào mà nàng lại không nhìn chằm chằm hắn?”

“Hắn so với người không đẹp bằng.” Nàng trả lời không cần suy nghĩ.

“Thật sự?”

” Trong mắt ta, ta cảm thấy người do với hắn đẹp hơn.” Nàng thành thật nói.

Hần ý cười càng sâu:” Chỉ bởi vì bộ dạng ta đẹp sao?”

Trầm mặc.

“Nàng thích ta.”

Trầm mặc.

Chính là cam chịu.

“Còn có, vì sao mỗi thời điểm ta chỉ gọi nàng, nàng đều không nguyện ý gặp ta? Có một lần vì bị ma ma nóng giận bức hiếp, nàng thậm chí còn nhảy từ trên thang lầu xuống, chân đều bị gãy, tĩnh dưỡng cũng phải mấy tháng mới khỏi.” Hắn đem tâm tư khó hiểu trong lòng mang ra hỏi hết.

Bất quá, cũng tại chính thời điểm kia, hắn mới chính thức thấy rõ thiên hạ trước mắt.

Hắn vĩnh viễn nhớ rõ vẻ mặt kiên quyết của nàng khi nhảy từ trên lầu xuống.

Một khắc đó hắn rốt cục hiểu được, nữ nhân trước mắt không phải chỉ là một tượng rối gỗ xinh đẹp, nàng còn có linh hồn, có suy nghĩ, tức giận, sự cố chấp, kiên trì quật cường. Mà sự điên cuồng của nàng, cũng chỉ vì hắn.

“Vấn đề này, nhất định phải trả lời.” Hắn ôm chặt nàng, không muốn nàng tiếp tục trốn tránh.

Nàng cắn môi trầm mặc một hồi, rốt cục từ từ mở miệng:” Bất luận kẻ nào cũng có thể trở thành khách nhân của ta, duy nhất mình chàng là không thể.”

Trái tim, nhện không được đập loạn. Hắn cười cười hôn trộm lên môi nàng:” Thành thật khai báo, nàng yêu ta rất lâu rồi đi?”

Nước mắt của nàng, lập tức rơi xuống:” Chàng là tên khốn khiếp! Chàng rõ ràng đã biết, vì sao còn muốn trêu chọc ta?” Trên thế gian này không có nam nhân nào xấu xa như nam nhân này. Rõ ràng biết nàng yếu đuối cùng kiêu ngạo, lại vẫn như trước kia bắt nàng phải thần phục trước sự tự cao cùng tự phụ của hắn.

“Đừng khóc.” Triển miên hôn, liếm đi giọt nước mắt nóng hổi, lưu lại trên lưỡi.

Tay hắn giơ lên, xảo quyệt mở vạt áo của nàng, cho đến khi một thân tuyết trắng của nàng hiện rõ trong ánh mắt hắn.

“Không biết tên khốn khiếp nào vừa nói không muốn?” Thân thể hắn bao phủ lấy nàng, thanh âm nhẹ nhàng ngay tại bên tai:” Bởi vì hắn cảm thấy, cái cơ vừa rồi, thật sự quá kém.”

“Như vậy... Hiện tại thì sao?” Nàng ôm cổ hắn, nhẹ giọng hỏi.

“Hiện tại tên khốn khiếp đó rất muốn nàng.” Trong thanh âm của hắn kim nén sự khô nóng khó chịu:” Nàng có nguyện ý hay không?”

Con người trong suốt của nàng tiến vào con người mê ly nhuộm đắm tình dục của hắn:” Ta yêu chàng, Lý Chí, hãy yêu ta đi.”

“Ta ngày mai sẽ dạy nàng viết chữ.”

“Chữ gì... Chữ gì?”

“Ta đoán, nàng không biết viết hai chữ ”rút rè” như thế nào đi?”

“Lý Chí! Chàng là tên khốn khiếp, đã tiện nghi còn đòi khoe mã.... A...”

Sáng sớm, nắng ban mai chiếu sáng từ cửa sổ vào trong phòng, dừng lại trên khuôn mặt ngăm đen của người trên giường. Hắn mặt nhăn mày nhíu, trợn mắt ngheh đón ánh nắng không mời mà tự vào này.

”Trương ma ma? Hắn kinh ngạc hô to.

Trương ma ma bê chậu nước trên tay đặt lên giá gỗ, xoay người nhìn hắn nói:” Lão phu nhân có dặn, sau khi thiếu gia cùng cô nương tỉnh lại, đến từ đường gặp bà.”

“Đã biết.” Hắn thấp giọng trả lời.

Người trong lòng cũng mở mắt, vừa vặn nghe được cuộc đối thoại vừa rồi.

“Ai...” Nàng nhìn thân ảnh Trương ma ma rồi đi than nhẹ một tiếng.

“Làm sao vậy?” Hắn ôm nàng hỏi.

Chỉ thấy nàng vẻ mặt khấn trương đáng thương:” Ta đang suy nghĩ, lão phu nhân sẽ trừng phạt ta thế nào.”

“Phạt nàng?” Hắn khó hiểu.

“Đúng vậy.” Nàng chăm chú gật đầu:” Lần trước ta rút rước cho chàng, đã được gia pháp hậu hạ. Lần này ta còn mê hoặc chàng thông đồng lên giường, không biết bà sẽ phạt ta như thế nào.”

Lý Chí cười ha ha, ở bên cạnh nàng trộm thơm một cái:” Ta nghĩ, đời nàng của ta sẽ không bao giờ buồn chán nữa.”

—

“Quỳ xuống!” Vừa đến từ đường, Lý lão phu nhân lập tức lạnh lùng nói.

Lâm Huệ Lan cả kinh đầu gối mềm nhũn, quỳ xuống.

Lại thấy Lý lão phu nhân nhanh bước đi tới, nâng nàng dậy:” Huệ Lan ngoan, phải chịu ủy khuất rồi, mau đứng lên đi.”

Lâm Huệ Lan không hiểu cho nên đứng lên, mới phát hiện Lý đại thiếu gia không biết khi nào đã quỳ thẳng xuống.

“Nửa đêm, chạy tới phòng cô nương người ta, hử thân trong sạch của người ta! Lý chí, con thật to gan!” Chỉ nghe thấy Lý lão phu nhân lớn tiếng giáo huấn.

Lý Chí liền cúi đầu:” Con biết sai rồi.”

“Mang gia pháp lên.” Lý lão phu nhân hướng Trương ma ma nói.

Lâm Huệ Lan vừa nghe, cấp bách liền quỳ ngay xuống:” Lão phu nhân bớt giận. Chuyện này cùng thiếu gia không quan hệ, là ta câu dẫn thiếu gia, lão phu nhân muốn phạt, hãy cứ phạt một mình ta đi.”

“Huệ Lan!” Lý lão phu nhân thở dài:” Đến lúc này mà người còn thay nó cầu tình?”

Lâm Huệ Lan bĩu môi, nhỏ giọng:” Những lời ta nói, đều là sự thật.”

Lý Chí ở một bên mím môi, cố kìm chế không cười đi ra.

Lý lão phu nhân bắt đầu nhìn hai người trẻ tuổi trước mặt:” Việc cũng đã rồi. Nếu ta quá cứng rắn lại hóa ra vô lý. Chí Nhi đứng lên, đi chuẩn bị hôn lễ.”

Lý Chí cong môi mỉm cười:” Cảm ơn nương.” Kích động đứng lên, chạy ra ngoài.

Lý lão phu nhân cầm tay Lâm Huệ Lan, nhỏ giọng nói:” Huệ Lan yên tâm, con gả cho Chí Nhi, tuy chỉ là thiếp, nhưng người trong Lý gia tuyệt đối không bạc đãi con.”

Lâm Huệ Lan chỉ cười cười, biểu hiện không tỏ ra là vô cùng vui sướng.

10. Chương 10

Hôm nay, là ngày Lý đại công tử của Lý gia giàu nhất thành thành thân.

Tuy rằng chỉ là nạp thiếp, nhưng cũng phô trương rất lớn, người tới xem đông như trẩy hội. Chờ tới khi rượu chính thất, nhất định càng phô trương hơn!

Mọi người uống rượu mừng, đang muốn tìm tân lang kính rượu, đã thấy tân lang lên lút lui xuống, khăn cấp hướng phía tân phòng chạy đi.

“Huệ Lan!” Lý Chí đẩy cửa tân phòng.

Trong tân phòng đều được trang trí lại hoàn toàn, nha hoàn sẵn sóc tân nương cũng không thấy, chỉ còn một mình tân nương áo mũ không chỉnh, tự mình xốc khăn voan lên, uống rượu giải sầu.

Lý Chí tinh thần vui sướng nhất thời lạnh xuống.

“Người sẵn sóc tân nương đâu?” Hắn hỏi.

Tân nương cũng không ngẩng đầu lên:” Bị ta đuổi đi rồi.”

“Vì sao không đợi ta vén khăn oan?”

Nàng liếc mắt nhìn hắn một cái:” Còn phân biệt cái đó sao?” Lại rót thêm ỳnh một ly.

“Lâm Huệ Lan!” Hắn lửa giận ngút trời, sải bước tiến lên, giật lấy bình rượu trong tay nàng, ném sang một bên, nắm lấy mặt của nàng:” Lâm Huệ Lan, nàng trưng khuôn mặt này cho ta xem là có ý tứ gì?”

Nàng vịn vào tay hắn, nhẹ nhàng hôn lên, con ngươi trong suốt nhìn thẳng vào mắt hắn:” Ta yêu chàng, Lý Chí.”

Nàng nhất định là người ông trời phái xuống để hành hạ hắn, là nữ nhân kỳ lạ nhất, cũng là nữ nhân mà hắn không thể nào hiểu được. Trong tình cảnh này, bảo hắn phải đáp trả lại thế nào đây?

“Lần đầu tiên ta gặp chàng, không phải ở Hoa Xuân lâu.” Nàng nhẹ nhàng nói, trong mắt là tình ý tràn ngập, nhưng không hiểu sao lại hiện lên nét bi thương:” Vào ngày trước hôm ta chính thức treo băng hành nghề, ta được ma ma cho phép lên chùa dâng hương. Sau khi dâng hương lễ Phật xong, ta nhân cơ hội đi ra phía sau núi. Ta không phải là muốn trốn, chỉ là muốn một mình yên lặng. Sau đó, ta nhìn thấy một vị cô nương, cô ấy tên là Uyển Nhi. Chàng có nhớ không, Lý Chí?”

Lý Chí nhăn mặt nhíu mày, đầu gật nhẹ. Uyển Nhi là con gái của Vinh vương gia, cũng coi như là họ hàng thân thích cùng với hắn. Có một lần, hắn từng cứu nàng thoát khỏi tay bọn lưu manh.

“Vị cô nương kia rõ ràng rất có tình ý với chàng, trong lời nói còn công khai ám chỉ muốn lấy thân báo đáp, nhưng chàng cũng không vì thế mà chấp nhận. Lúc ấy ta đứng ở một nơi bí mật gần đó nhìn ra, chỉ cảm thấy chàng chính là vị anh hùng chính trực nhất trên đời này.”

Lý Chí miễn cưỡng cười, hẳn cự tuyệt phân nửa là do trong triều Thừa tướng cùng Vinh vương đấu đá rất quyết liệt, mà thân phận của hắn thì lại khá miễn cưỡng, nếu cưới con gái của Vinh vương, sẽ không thể tránh được bị cuốn vào cuộc cung đấu. Hắn chỉ cảm thấy có hứng thú với kinh thương (buôn bán), đối với chính trị triều đình gì gì đó, hẳn tự nhiên tránh được thì nên tránh.

“Nhưng ngay ngày hôm sau, ở Hoa Xuân lâu ta lại gặp được chàng. Chàng là khách quen lâu năm của Hoa Xuân lâu, là tình nhân tri kỷ của Viện Viện tỷ.” Trên khuôn mặt của nàng không khỏi hiện lên thần sắc giận dữ. “Anh hùng trong lòng của ta, sau một đêm, liền lập tức cùng với những nam nhân khác không khác gì nhau, ta lúc ấy cảm thấy tức giận không chịu nổi.”

Lý Chí hừ nhẹ một tiếng: “Cho nên lúc ấy nàng mượn cớ say rượu, không đầu không đuôi mà lôi ta ra mắng cho thoải mái?” Lúc ấy hắn cảm thấy vô cùng oan ức, hẳn cũng chỉ là một người khách quen thường lui tới Hoa Xuân lâu, cũng không hiểu chọc giận người ta lúc nào, lại bị người ta lôi ra mắng từ đầu đến chân. Bất quá cũng bởi vì việc này mà hắn nhớ kỹ nàng, Lâm Huệ Lan.

“Về sau, dần dần từ lời nói của những người biết chàng, của khách nhân, của Viện Viện tỷ, ta nhìn thấy chàng, cho dù biết chàng không xấu xa như những nam nhân kia, mà không, có khi chàng thậm chí so với những nam nhân kia còn xấu xa tồi tệ hơn. Nhưng ta lại vẫn yêu chàng.” Nàng nhìn về phía hắn, trong con ngươi hoàn toàn chăm chú: “Không muốn ca hát khiêu vũ trước mặt chàng, không muốn vì chàng bán rẻ tiếng cười, nhìn thấy chàng cùng nữ nhân khác thân mật, liền chịu không được mà cảm thấy đổ kỵ... Chàng nhất định cảm thấy, ta rất kỳ quái có phải không?”

Lý Chí lúc này không nghĩ trọn mắt nói dối: “Đương nhiên.” Hắn nói.

Nàng mỉm cười, cũng không có để ý: “Sau đó, chàng lại mua ta. Ở trong phủ làm nha hoàn ta lại nhìn thấy một Lý Chí khác không giống với Lý Chí trước kia ta đã gặp. Chàng hiền thuận, cung kính, thông minh, nhưng cũng rất gian xảo. Mấy ngày này ở Lý gia, ta lại càng được tiếp xúc nhiều với chàng, chính vì thế, ta chỉ có thể càng ngày càng yêu thích chàng.”

Lý Chí nhìn nàng, nàng là đang thổ lộ sao? Vì lẽ gì hắn lại cảm thấy có điều gì đó không đúng?

“Nhưng mà,” Nàng tiếp tục nói: “Làm thiếp thất của chàng, ta thực sự cảm thấy không vui một chút nào.”

Hắn nhíu mày: “Vì sao?”

Nàng bình tĩnh nhìn hắn: “Không chiếm được đầy đủ chàng, ta thà rằng không cần! Ta yêu chàng, Lý Chí! Ta không nghĩ sẽ cùng nữ nhân khác chia sẻ chàng.”

“Cho nên?” Hắn lạnh nhạt nói.

Nàng sửng sốt, nhất thời không biết đáp lại như thế nào.

“Cho nên..” Hắn cười lạnh: “Nàng ngay tại đêm tân hôn trưng bộ mặt này ra cho ta xem, nàng ý vào sự sủng ái của ta đối với nàng mà tự tung tự tác? Lâm Huệ Lan, nàng đưa tay lên ngực tự hỏi đi, Lý mỗ ta rốt cuộc đã để nàng phải chịu thiệt thòi chút nào chưa? Vì có thể khiến cho nương chấp nhận nàng, vì để cho hạ nhân Lý gia thừa nhận nàng, vì không muốn nàng ở trong Lý gia phải chịu một chút ủy khuất nào, ta đã trả giá bao nhiêu tâm huyết? Ta thực trân trọng yêu thương nàng, Điền Nhi phản đối, người ngoài nhạo báng, toàn bộ ta đều không quan tâm! Nhưng Lâm Huệ Lan, nàng không cảm thấy bản thân mình hơi quá đáng sao?”

“Thiếp quá đáng!” Nàng lớn tiếng trả lời: “Ta xuất thân là nữ tử thanh lâu, có thể được gả vào hào môn Lý gia của chàng, sớm đã phải che miệng mà cười trộm đi. Nhưng mà Lý Chí, thiếp vẫn cảm thấy chưa đủ! Ta toàn tâm toàn ý yêu chàng, vì sao chàng lại không thể toàn tâm toàn ý yêu ta?”

Lý Chí nổi giận đùng đùng: “Lâm Huệ Lan, chẳng lẽ nàng cảm thấy ta đối với nàng vẫn chưa đủ yêu thương sao?”

“Không đủ! Lý Chí! Một chút cũng không đủ! Những thứ kia căn bản không phải ta nghĩ muốn!”

Không khí trong nháy mắt đông lạnh. Lý Chí híp mắt, lạnh lùng nhìn chằm chằm tân nương của chính mình.

“Được lắm, Lâm Huệ Lan!”

“Phanh!” Hấn hung hăng hất đổ rượu mừng trên bàn đá, phá cửa, đi ra ngoài.

Thân mình Lâm Huệ Lan, chậm rãi ngã lên sàn nhà.

Nước mắt, không tiếng động rơi xuống. Lòng tham, quả nhiên sẽ gặp báo ứng.

“Không đủ! Nữ nhân kia nói không đủ! Nàng nói hấn đối với nàng không tốt, nàng nói hấn trả giá còn chưa đủ nhiều. Một câu không đủ của nàng, lại muốn đem mấy năm chờ đợi cùng dày vò của hấn xóa bỏ sao?”

Lý Chí hấn từ khi nào lại đặt hết tâm trí vào một nữ nhân như vậy? Nàng là nữ nhân hấn đã tổn hết bao nhiêu tâm tư mới cưới được vào cửa, chẳng lẽ hấn đối xử với nàng còn không tốt? Cái gì thê cái gì thiếp, chẳng qua chỉ là một danh phận, thật sự quan trọng đến như vậy sao?

Lý Chí ở trên chiếc tràng kỷ trong thư phòng, lần qua lộn lại dần vật.

Đáng giận! Hấn ngồi dậy, từ trên thư án rút ra một quyển sách, nhưng lại đọc không được!

Đáng chết! hấn ném sách xuống bàn, tâm tư của hấn một lòng đều đặt trên người nàng, căn bản cái gì cũng không làm được!

Vẫn là nên quay trở lại.

Lý Chí nhìn cửa tân phòng bị hấn phá mở. Do dự hồi lâu, vẫn là quyết định đi vào. Than nhẹ một tiếng, ai bảo tự mình vô dụng, cả người đều đã bị nữ nhân này ăn mất.

Vừa đi vào, hấn nhìn thấy cái bàn bị đá ngã lộn đang cô đơn nằm một bên, Lâm Huệ Lan ngồi dưới đất, trên mặt đầy nước mắt.

Tức giận cùng phần hận vốn có đều bị nước mắt của nàng làm bay đi hết rồi, hấn bước qua, muốn đỡ nàng dậy, nàng lại hành động trước hấn, lau nước mắt đứng dậy nhìn hấn nói:” Thiếu gia.”

Lửa giận vừa mới tắt bị hai chữ “thiếu gia” lạnh lùng này lập tức lại khơi dậy.

“Lâm Huệ Lan!” Hấn cắn răng khế quát một tiếng.

“Thiếu gia vẫn nên hưu ta đi.” Lâm Huệ Lan nói nhỏ.

“Lâm Huệ Lan! Nàng rốt cuộc có ý gì?”

“Ta cảm thấy ta thật sự không có cách để làm một thê tử tốt.” Nàng chớp mắt mấy cái, ngăn không cho nước mắt của mình lại rơi xuống:” Ta rất ghen tị. Thời điểm còn ở Hoa Xuân lâu, nhìn thấy chàng cùng nữ nhân khác ở chung một chỗ, ta liền chịu không được mà cảm thấy ghen tị. Khi đó, chàng với ta thậm chí còn không có một chút quan hệ. Một khi ta đã trở thành thê tử của chàng, ta nhất định sẽ càng thêm thậm tệ hơn.”

“Huệ Lan.” Nhịn bộ dáng muốn khóc của nàng, trái hấn lại không khỏi mềm ra, hấn cầm lấy tay nàng, trịnh trọng hứa hẹn:” Không có nữ nhân khác ngoại trừ nàng cùng Điền Nhi. Nàng cũng là thê tử của ta, sau khi Điền Nhi vào cửa, nàng cùng cô ấy cũng không phân biệt lớn nhỏ.”

Hấn chờ mong nhìn nàng, nàng lại cắn răng một cái, bỏ tay tránh hấn ra.

“Lâm Huệ Lan! Như vậy đã là những bộ lớn nhất của ta đối với nàng! Điền Nhi từ nhỏ đã đính ước cùng ta, lại thêm hai nhà đều là quen biết lâu năm, chuyện hôn sự này, ta như thế nào có thể nói bỏ là bỏ?”

“Chàng có thể hưu ta.” Lâm Huệ Lan trả lời.

“Lâm Huệ Lan! Nàng thật quá đáng!”

“Ta chính là rất quá đáng!” Nàng lớn tiếng quát lại, đột nhiên ôm chặt lấy hấn:” Lý Chí! Chàng là của ta! Của một mình ta! Ta không cho phép nữ nhân nào khác chạm vào chàng, cũng không đồng ý chàng chạm vào nữ nhân khác!”

Lý Chí hoàn toàn bị tuyên ngôn bá đạo như vậy kinh hãi.

“Muốn chế giễu ta đi?” Nàng buông hấn ra, vừa khóc vừa cười: “Ta là một nữ tử thanh lâu, mà cũng dám si tâm vọng tưởng Lý đại công tử chỉ được phép có một mình ta, thật đáng chế giễu đúng không?”

“Như vậy... Sẽ không lấy ai nữa.” Lý Chí nhẹ giọng trả lời.

Nàng thu hồi nụ cười nhìn hấn.

Hấn kéo nàng vào lòng, ôn nhu lau nước mắt thay nàng: “Không có Điền Nhi, cũng không có nữ nhân khác. Có đôi khi vì việc làm ăn không thể không đi tới Hoa Xuân lâu, nhưng ta cam đoan, sẽ không gặp mặt hay chạm vào cô nương nào trong đó cả.

Nàng sững sờ nhìn hấn, không nói một câu.

Hấn nhíu nhíu mày: “Còn không vừa lòng sao?”

Nàng lắc lắc đầu, có chút không biết phải làm sao: “Ta... Ta vừa rồi có phải hay không xuất hiện ảo giác?”

“Không có.” Hấn tức giận nói.

“Nhưng mà... Nhưng mà làm sao có thể đơn giản như vậy? ” Về mặt nàng tỏ rõ không thể tin: “Chàng làm sao có thể đơn giản chỉ vì ta mà buông tha cho nữ nhân khác?”

“Cần lý do sao?” Hấn hỏi.

Nàng dùng sức gật đầu.

“Bởi vì nàng sẽ không vui.” Hấn nói.

“Chỉ bởi vì ta không vui?”

Hấn cảm thấy không được tự nhiên liếc mắt nhìn nàng một cái: “Còn chưa đủ sao? Nhìn thấy nàng không vui, trong lòng ta sẽ khó chịu giống như bị mấy trăm mấy ngàn côn trùng cắn. Vì để chính mình không phải khó chịu, chỉ có thể làm cho nàng vui vẻ.”

“Lý Chí,” Nàng mở to mắt nhìn hấn: “Chàng... Chàng sẽ không phải là... yêu ta chứ?”

“Không nhìn ra sao?” Hấn giống như thoải mái trả lời.

“Ông trời!” Lâm Huệ Lan sững sốt hồi lâu, đột nhiên nhảy lên đến bên cửa sổ, mở cửa sổ ra, hưng phấn mà hét lớn: “Lý Chí yêu ta! Lý Chí... Ngô....”

Lý Chí xông lên, hung hăng che môi của nàng lại, vội vàng đóng cửa sổ, trên khuôn mặt ngăm đen nổi lên từng đốm hiểm có: “Lâm Huệ Lan nàng người điên này! Hiện tại là nửa đêm!”

Người điên kia đang ở trong vòng tay hấn cười đến điên cuồng.

Lý Chí bắt đắc dĩ trừng mắt liếc nhìn nàng: “Lâm Huệ Lan, tốt xấu gì nàng cũng là nữ chủ tử của Lý gia, van xin nàng giữ chút hình tượng được không?”

“Bộ dáng nữ chủ tử là làm để cho người khác xem, Ở trước mặt chàng, ta là chính ta!” Nàng vừa nói, một bên thừa dịp hấn nghiêng đầu liền bổ nhào lên người hấn.

“Lâm Huệ Lan...” Tim bỗng dưng đập loạn, lời vừa muốn nói không biết đã bay đến đâu.

Biến hóa của nàng, khiến cho toàn thân phát ra quẩn rũ, hai chấm nhỏ tròn mắt màu đen giống như ánh nến lúc sáng lúc tối, mờ mờ ảo ảo, thanh âm động lòng người tràn ra từ đôi cánh môi kiều diễm như hoa xuân của nàng: “Tướng công, có muốn ném thử tư vị dục tiên dục tử hay không?”

“Nàng thật đúng là nữ nhân không biết liêm sỉ...”

[Hoàn]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-lau-ky-su>